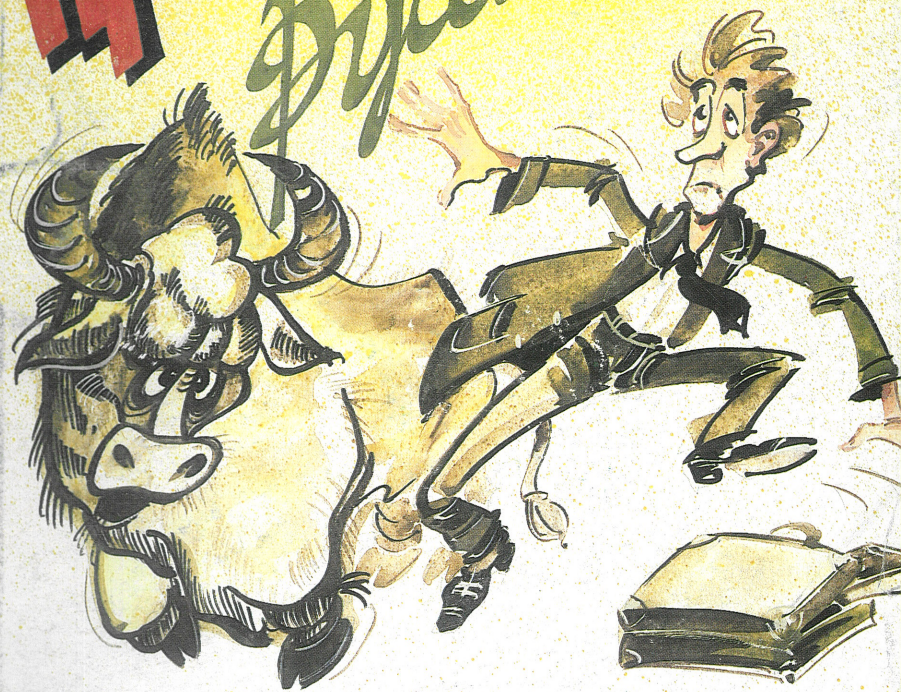

**НЕ БОЯЖЛИВЫЕ
ПРЖИЛЮЧЕНИЯ**

Фурсо Моисе

НЕОБИКНОВЕНИ ПРИКЛЮЧЕНИЯ

РЪСЕЛ Ц. ТОМАС

Издателство "Нов живот"
София, 1993 г.

Книгата е предназначена изключително за адвентисти, защото само братя и сестри могат да разпространяват адвентна литература. Представява прекрасно ръководство за резултатна практическа дейност. Ще импулсира адвентистите да се посрат в задъханото от напрежения и усилия последно време и да се замислят сериозно. Не само да се замислят, но и да направят обективна преценка на досегашния им живот. Да си отговорят какво са направили и главно какво не са направили, за да изпълнят живата заръка на Исуса. И да побързат да наваксат пропуснатото, като станат активни сеячи на Божието слово в сърцата на хората, на които да предлагат така необходимата за спасението им духовна храна.

Колпортьорството е най-благородната, човечна и изпълнена с божествено съдържание професия, която обаче е трудна и изисква много време и усилия. Не е по силите на всеки. Поради това разпространители на адвентна религиозна литература трябва да стават ентузиазирани и изпълнени с дръзновение млади хора, които могат да понесат лишенията, непрекъснатото пътуване и липсата на покрив. Именно заради тези обстоятелства възрастта на колпортьорите не трябва да превишава 34-36 години.

© *Преводач:* Петко Бонев
Предпечатна подготовка: Христо Илиев
Фигел Ангелов

НЯКОЛКО УВОДНИ ДУМИ

„Идете по света и проповядвайте благовестие-то на всяка твар. И който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“ (Марко 16:15).

Прекрасната книга „Невероятни приключения“ само символично има за свой автор Ръсел Томас. Всъщност нейни истински съавтори са стотици млади хора, които с рядко срещани жар и всеотдайност са осъществявали скромно професия, която е най-благородната от всички познати ни професии. Това са хора, които са разпространявали адвентна литература в Япония и Корея, Европа и Африка, САЩ и Канада, Близкия и Далечния изток, във всички страни на света. Изпълнявали са по блестящ начин последното поръчение на възкръсналия Господ Исус, което е отправил и което е валидно не само за Неговите ученици тогава, но и за всички християни сега. Казал го е преди неговото възнесение.

Ръсел Томас само е обобщил и предал в художествена форма богатия практически опит на съавторите колпортьори, който на места наистина звучи невероятно, но отразява истината. Нито една дума не е измислена.

Божие слово и благовестието могат да се предават не само устно, но много по-хубаво, по-добре и по-запомняващо в писмена форма.

Трудно човек може да се въздържа да не нарече тази книга „Деяния на съвременните апостоли“. Нейните съавтори наистина са такива, защото тяхната благородна дейност удивително съвпада с дейността на първите Исусови ученици и апостоли, но сега осъществявана в съвременни условия. Поради това книга-

та е най-хубавото практическо ръководство за практическата дейност на хилядите бъдещи колпортьори. Тя ще ги научи как най-лесно да намерят най-прекия и най-верния път към сърцето и съзнанието на хората от различни раси и вероизповедание, с различен пол, възраст, образование и социално положение.

Колпортьорите се наричат още разпространители на религиозна литература, сеячи на Божието слово в душите и сърцето на хората. Помагат на човеците да се откажат от временното благо и добро и с радост да тръгнат по тесния и труден, но единствен път към вратите на Божието царство и вечния живот.

Ето няколко поучителни и предразполагащи към дълбока размисъл цитата от книгата.

„Бях фермер, полагащ семена в земята. Сега засаждам семена в сърцата на хората.“

„Бях медицинска сестра и помагах на хората да излекуват телата си. Сега помагам да излекуват душите си.“

„Бях механик и поправях автомобили. Сега помагам за подобряването на живота на хората.“

„Бях певец и забавлявах хората. Сега пея в много домове и книгите, които оставям там, ще помогнат на хората да изпитат радост и да възхваляват своя Бог завинаги.“

„Бях служител, спазващ законите на страната, а сега уча хората как да спазват Божиите закони.“

„Работех като строителен посредник, броях къщите, които след време ще бъдат разрушени. Сега подготвям хората да се наслаждат на жилищата, които ги очакват на небето.“

„Работех като адвокат, опитвахъки се да помогна на клиентите да спечелят делата си. Сега насочвам хората към великия Адвокат и Свещеник на най-святото място.“

„Работех като учител, който помага само на няколко малки агънца. Сега помагам на хиляди деца.“

В студ и пек, в дъжд и сняг, уморени и гладни, много често пъдени, хулени и гонени, затваряни в полицейски участъци и затвори (един колпортьор е бил там 27 пъти), колпортьорите ходят от къща на къща и чукат от врата на врата с неслизаща от устните им нежна и предразполагаща усмивка, която прониква в дълбините на сърцето и душата. Ако хората проявят интерес и ги пуснат в къщите си, простичко и ясно, но с жар и дръзновение обясняват на стопаните, в зависимост от техния манталитет, образование и интелект, същността и съдържанието на предлаганите религиозни книги. Да правят това така, че всеки да ги разбере. Да следват съветите на гениалния апостол Павел: с орача да бъдат орачи, с простия - прости, със земеделеца - земеделци, с работника - работници, с учения - учени, с учителя - учители, с младежа - младежи, с домакинята - домакини. Да предразполагат хората не само да купят книги, но и да се запишат за курсове за изучаване на Библията, да повярват в Исуса и накрая да бъдат кръстени и спасени.

Лесно на пръв поглед поведение, но много трудно за изпълнение в конкретната къща и при конкретните стопани, различни в тяхната индивидуалност. Поради това и подходът на колпортьорите трябва да бъде строго личен и строго индивидуален! И ако владеят това изкуство на общуване, а трябва да умеят да го прилагат, защото без него няма да бъдат истински сеячи на Божието слово, лесно и бързо ще намират общ език с хората. Лесно ще ги убеждават и още по-лесно и завинаги да ги затвърждават във вярата към Исуса.

И невероятните на пръв поглед положителни резултати ще следват от само себе си, като ще учудват всички. За прослава на Бога.

Положителните резултати обаче не се дължат единствено на дейността и уменията на колпортьорите. Това никога не би се осмелил да твърди сериозно. Защото разпространителите на религиозни книги не

са сами - Исус е непрекъснато с тях: „И Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“ (Матей 28:20). Те са само Божии съработници и Негови инструменти. Защото сеячите на Божието слово са придружавани от Светия Дух, Който ги ръководи и напътства, както и от невидими ангели, които им помагат.

Това е предадено и доказано много хубаво и вълнуващо в заглавието „Те ходят заедно с ангели“.

НАЧАЛОТО МОЖЕ ДА БЪДЕ ПОЛОВИНАТА ОТ УДОВОЛСТВИЕТО

За Кенет Дженкинс, който разпространяваше религиозна литература, бе истинско удоволствие да прави това. Веднъж влезе с колата си в двора на ферма, паркира и се отправи към жилищната постройка, когато видя грамаден бик, пасящ в градината пред къщата. Животното погледна нагоре и се сепна, изпръхтя, измуча и се спусна към Кенет, който беше 188 см висок и тежеше почти 136 кг. Стискайки здраво куфарчето си, той побягна обратно към колата, но нямаше достатъчно време, за да влезе в нея.

Не беше тичал бързо от дните, когато тренираше футбол, но сега имаше преднина пред гонещия го към къщата бик. Надяваше се, че след обиколка около нея ще може да скочи върху верандата, но беше следван по петите. При втората обиколка успя да скочи, но с такава сила, че мина с трясък през дъсчения под.

Стопанката на къщата до това време беше отворила входната врата и Кенет бързо се спусна вътре, като очакваше, че бикът ще го последва. Противно на очакванията му огромното животно смирено спря пред вратата.

- Милчка, иди; моля те, и върни бика зад обора - каза стопанката на малката си дъщеря.

Девето излезе, откъсна пръчка и откара троматовото създание обратно там, където му беше мястото, като затвори вратата.

Необикновеното запознаване с Кенет по всяка вероятност впечатли до голяма степен домакинята, тъй

като тя веднага купи поредица от книги за малката си дъщеря.

Не само упорито преследващи бикове помагат в дейността на хората, разпространяващи религиозна литература (наричат ги колпортъори), но и разярени кучета оказват съдействие.

Свит и плашлив колпортъор се отзовал лице в лице с ръмжащо куче. С достойно за похвала самообладание натикал книга в устата на кучето. Животното възприело това като игра и изтичало с книгата към разтревожената си господарка. Тя го завързала и поканила колпортъора да влезе.

- Без съмнение Бог ви помогна, защото това куче е лошо.

С внимание изслушала гумите, с които колпортъорът представил книгите си, и веднага купила тази, която кучето вече ѝ било донесло.

Колпортъор случайно срещнал красива млада дама пред вратата на собствения ѝ дом. Преминалият курс, предписващ поведението му в такива случаи, предвиждал да се казват подходящи думи при започване на разговор. Например следните:

- Свързан съм с християнското дело.

Но по някакъв начин видът на красивото лице разстрои контрола, който колпортъорът имал върху себе си. Всичко, което можал да каже, било следното:

- Свързан съм*...

После, притеснен, започнал отново:

- Свързан съм...

След третото повтаряне на същите думи младата дама разчупила леда на мълчанието, възкликвайки:

- Поздравления, честито!

Сърдечен смях понижил напрежението и дамата поканила разпространителя на религиозни книги да влезе в дома ѝ.

* Изразът *I am engaged* означава свързан съм или згоден съм.

Готов да върши най-необикновените неща

Колпортърът винаги се моли на Господа да го направлява, когато се насочва към вратата на нечий дом. Молитва, на която Бог винаги откликва с благосклонен отговор. Но начинът, по който отговаря, не винаги съвпада с решението, което разпространителят на адвентна литература най-вероятно би избрал. Под Божие внушение колпортърите понякога опитват необикновени начини, за да стигнат до нечий дом, където иначе трудно биха ги пуснали.

Уилсън и Джон работили заедно в Кисил, Източна Африка. Веднъж застанали пред вратата на очевидно богаташка къща с охрана и куче-пазач, което ги гледало със злоба, като в същото време човекът до него грубо ги отпратил. Колпортърите в Африка обаче са подготвени да могат да влязат във всеки дом.

- Трябва да се върнем по-късно - казал Уилсън.

Когато заобиколили от тази страна, от която бил дворът, видели под оградната стена дупка. Джон предложил да се промушат през нея, като се уповавал на Господ да изпрати ангел да отвлече вниманието на кучето. След като, извивайки се, преминали през дупката, те се изправили, за да изтупнат дрехите си от праха. Стопанката на къщата ги видяла. Поканила ги да влязат през задната врата, купила си от книгите, изучавала ги и след време се кръстила като адвентистка от седмия ген.

Друг колпортър в същия район понесъл невероятно унижение - домакинята на мюсюлманска къща изляла върху него съдържанието на нощното гърне. Това би изглеждало достатъчно, за да сломи порива на обикновения колпортър, но не и на този брат. Той заобиколил откъм задната врата, за да опита отново, като се държал така, сякаш това е друга къща. Разбира се, показала се същата жена, на която невъзможно казал:

- Надявам се, че Вие няма да се отнесете така, както направи стопанката на другата къща.

След неловко мълчание жената се засмяла и за своя изненада колпортърът открил, че също е възможно да се засмее. Тя му донесла голяма турска хавлия и му помогнала да се изчисти доколкото може. После си купила книга, в която се говорело за здравословен начин на живот.

Седмици по-късно колпортърът отново посетил същия дом и се сприятелил с неговия стопанин. Двамата съпрузи купили религиозни книги и днес 12 от членовете на това семейство са адвентисти.

Когато на молитвите ви се отговаря, преди да сте ги отпратили

Сю Янг пътувала с автобус към селище в Корея, където не била ходила. Багажът ѝ се състоял само от книги. Не след дълго се качили толкова много хора, че автобусът се препълнил и Сю съжалила баба с внуче на ръце, която стояла права зад гърба ѝ. Любезното момиче пътувало право през целия дълъг път, докато бабата седяла на мястото ѝ. Когато най-накрая пристигнали, Сю била толкова изморена, че не можела да започне работа. През първия ден след пристигането си обаче била арестувана и отведена в полицейското управление. Служителите на закона завели изплашеното момиче направо в кабинета на началника си, който ѝ задал много въпроси.

- След около час и половина тук ще има среща на хората на ръководни длъжности в този град - казал той - искам да останеш и да говориш с тях.

Сю Янг се изплашила и го помолила да я освободи, но той отказал. Не след дълго първенците на града започнали да изпълват помещението. Сю се опитала да напусне, но полицейският началник настоял тя да седне близо до бюрото му. Всички поканени били дошли

и той им представил Сю като плахо момиче от църквата на адвентистите от седмия ден.

- Сега тя ще ти разкаже за вярата си.

- Какво преживяване - споделила по-късно Сю. - Ангелите и Светият Дух поеха контрола над мен и говориха чрез мен.

Сю разказала за това, в което вярват адвентистите, след което показала и книгите, които носела.

Шефът на полицията също поискал да си купи книга, но нямал никакви пари в себе си. Обръщайки се към председателя на Дружеството на пивоварите в града, го помолил:

- Ту Хан, заеми ми парите, с които да платя за книгата.

Председателят скъсал хартиените лентички на голяма пачка банкноти. Тогава директорът на просветата в града казал, че също би си купил книги, и се обърнал към председателя на Дружеството на пивоварите за заем. И други от присъстващите използвали пивовара като свой банкер, докато лицето му ставало все повече и повече измъчено. Пачката банкноти намалявала, а куфарът на Сю се изпразвал. Всички присъстващи отправили към Сю следната покана:

- Не пропускай кабинета на нито един от нас. Ще те посрещнем, когато гойдеш.

- Вчера - казал началникът на полицията - когато ти стана и отстъпи мястото си на дребната старича, аз също бях в автобуса и седях точно зад теб, но не бях униформен. И защото беше толкова мила с нея, сега съм любезен с теб.

- Изчезвай от къщата ми, били гумите, отправени от пиян мъж към колпортъора, който му предложил религиозни книги. Вдигайки стол, полуделият мъж изкрещял:

- Изчезвай или ще строша това в главата ти!

Колпортърът бързо се отправил към вратата, като я придържал зад себе си, за да я затвори. В този миг столът с трясък се ударил в нея. Колпортърът

само подпъхнал под вратата малка книжка и си тръгнал. На следващия ден обаче мъжът го видял на пазара, извинил му се за начина, с който се отнесъл към него предната вечер, и платил за книгата.

Не всички първи срещи са толкова вълнуващи, като тези, но едно нещо, на което отгаденият на работата си колпортър може винаги да разчита, е това, че Господ никога не го забравя. Че го изпраща като Свой посланик до вратата на всеки дом.

- Иди и ето аз съм с теб през целия път.

„На всеки, който иска да служи на Господа, неспирайки се пред нищо, е дадена силата да достигне безмерни резултати“ („Свидетелства към църквата“, т. 7, с. 30).

НИКОГА НЕ БИ МОГЪЛ И ДА МЕЧТАЕШ, ЧЕ ТОВА ЩЕ СЕ СЛУЧИ

Ферман Куилич ходеше от къща на къща в Перу с книгата „Великата борба“. През първия ден никой не купи дори и една книга. Когато преминаваше покрай дома на свещеника, помисли си: „Защо да не го посетя“.

Свещеникът отворил на почукването и казал:

- Вие сте колпортьор адвентист, разпространяващ религиозна литература, нали?

След това поканил Ферман и известно време му обяснявал колко е лоша адвентната църква. Куилич слушал в мълчание, без да отвръща дори и дума. Когато свещеникът престанал да говори, Ферман извадил „Великата борба“ и я представил с няколко думи. Великолепната книга впечатлила домакина, особено главата, описваща Божия съд. Купил един брой от нея.

Смелостта започнала да се връща у колпортьора.

- Може ли да ми дадете препоръка, с която да отида при първите хора на този град?

Свещеникът се замислил за момент и отвърнал:

- Не, нека направим нещо друго. Елате утре в 8 часа и аз ще дойда с вас.

На следващата сутрин хората ги видели заедно да отиват при държавен служител. Когато Ферман започнал да говори за книгата, свещеникът я грабнал и сам я описал, наблягайки на главата, разглеждаща Божия съд. Още една книга била продадена.

Целият предобед свещеникът и колпортьорът работили заедно - първият говорейки, а вторият пишейки.

ки поръчки и квитанции. Носеше се слух, че свещеникът сам е продал 22 броя от „Великата борба“.

Католиците „харизматици“* в Калифорния също продавали книги, помагайки на колпортьор адвентист.

Олимпо Лозано бил помолен за повече информация относно адвентната църква от младо момиче, майката на която ръководела молитвена група. След няколко опита получил разрешение да им покаже филм за Дева Мария. За своя изненада Лозано открил, че няколко деца носели със себе си доста пооръфаните си книжки със заглавие „Библейски разкази“ (по-късно разбрал, че ги използвали, когато имали уроци за изучаване на Библията).

Майката на цитираното момиче направила така, че всеки четвъртък вечер да има урок за изучаване на Библията, следван от прожектиране на филм. Сбирките били обявени в бюлетина на католическата църква, а хиляди листовки били раздадени в околността.

Олимпо Лозано посетил и много от членовете на молитвената група се по техните домове, като повечето си купили адвентни книги.

- Католиците „харизматици“ са като сунгери, които попитат духовното познание. Те ми казаха, че предишните учители, които са идвали при тях, са били такива само на думи, но не и на дела.

Молитвите на Олимпо - тихи и настойчиви, спечелили сърцата на тези хора. Това констатира с надивкването и обръкването, което съществувало по времето, когато хората се молели, без да влагат смисъл в молитвите си. Господ проявявал Себе Си чрез искреността на Олимпо по такъв простичък начин.

През същата година 25 от хората, купили книги от Олимпо, били кръстени и станали адвентисти.

Христос ни е обещал: „И ето Аз Съм с теб през целия път дори и до края на света.“

* Християни, които претендират, че притежават дарбите на Светия Дух (говорене на чужди езици и изцеление).

Загадъчно говорещите телеграфни стълбове

Светият Дух помогнал на дребничко японско момиче да сподели добрите вести по съвсем нов начин. То добре знаело какво означавало да бъдеш преследван. Как и по какъв начин би могло тогава да се разпространява Божията истина?

В малката си стая преписвала върху парчета хартия текстове от Божието слово. Нощем ги забождало по телеграфните стълбове в района, където живеело. Нещо подобно на листовки или бележки от гаражни продажби. Нощ след нощ променяло тези писмени послания, говорещи различни истини от Библията.

Ден след ден будистите от града четели странните за тях думи, като се чудели откъде се появяват тези послания. Най-накрая полицаи причакали момичето и го заловил, когато забождало листовките по стълбовете.

- Ела утре сутрин и ме чакай тук, били строгите му думи, отпратени към момичето под форма на заповед. На следващата сутрин я представил на настъбралата се тълпа, като я окуражавал да разкаже повече на хората.

Дребничкото момиче и нейните телеграфни стълбове създадоха малка адвентна църква на този японски остров.

Наредбите в градчето Грейн Ривър, Америка, които забранявали разносна търговия по домовете, понякога служили като повод за спиране дейността на колпортьорите.

Един брат бил привлечен под отговорност и изправен пред местните градски власти във връзка с тези наредби. Той обяснил подробно въздействието на книгите и списанията върху младежите, като им помагал да развият у себе си нова ценностна система, да не вършат престъпления и да избягват употребата на наркотици. След това един от градските съветници казал:

- Този град се нуждае от повече хора като вас. Полицията ще ви закриля. Ако имаше повече хора като вас, нямаше да се нуждаем от толкова много полицаи. Цената ви за този град би могла да се сравни с тази на 6 полицаи.

Когато не продадеш нищо, но спечелиш душа

Извиках на вратата на скромна селска къща, но изглеждаше, че в нея няма никои. Сигурно този, който ме накара да заобиколя откъм задния двор, беше моят ангел. Преминвайки покрай малка барачка, забелязах прозорец и вътре мъж с внушаваща уважение побеляла глава, който се беше поклонил в молитва. Никога няма да забравя гледката. Почуках тихичко на вратата. Съвсем скоро ми стана ясно, че той няма да купи нищо, поради което се помолих: „Господи, помогни ми да направя нещо за този човек, преди да напусна дома му“.

- Млади човече, обърна се домакинът към мен, бих искал да ви кажа нещо важно. Надявам се, че няма да ви засегна. Излизайки навън да вършите работа както тази, би било добре първо да прочетете Библията и да учите хората на истината. Вие казвате на хората да съблюдават за почивен ден погрешен ден от седмицата. Денят, посветен на Бога, е събота, а не неделя.

Попитах го:

- Къде научихте това?

- Прочетох Библията, както и книгата „Великата борба“.

- Аз също спазвам съботния ден. Открих тази истина в Библията си, като много обичам и книгата „Великата борба“.

Възрастният мъж беше шокиран.

- Нека ви кажа нещо повече, млади човече. Когато Исус гоиде, Той ще открие не огромно мнозинство, а малка група хора, имащи вярата Му и спазвайки заповедите Му.

- Аз принадлежа към група, същата като тази, която описвате. Следващата събота ще идвам насам, за да се срещна с тях. Срещата ни ще бъде някъде наблизо. Ще дойдете ли с мен?

Тогава видях светлина в очите на човека с побелялата коса.

- Всъщност да, твърде хубаво е, за да е истина. Сигурно сънувам. Съществува ли такава група, за която да не съм знаел?

Следващата събота седях до този мил човек, който бе член на малката група от Айрънууд, Мичиган. Много скоро пасторът го кръсти. Излизайки от водата, той дойде при мен и ми спусна ръката.

- Сега съм щастлив - бяха думите, които ми каза.

Когато 15 години по-късно се завърнах в страната си, с мъка разбрах, че този мил човек е починал. Но научих, че е бил светлина за околните. Беше обиколил долините, в които живееше, раздавайки религиозна литература и носейки посланието до хората. Сега в Айрънууд има църква на адвентистите от седмия ден.

Никога не би могъл да се сетиш кого Бог може да изпрати, за да ти помогне

Получихме писмо от учителка в неделно училище към Лутеранската църква. Тя ни пишеше, че книгите ни са били в помощ на нея и за учениците. След това настоятелно ни молеше да ѝ разрешим да продава адвентни книги.

Отговорихме на учителката и ѝ изпратихме карта за курса за изучаване на „Гласът на пророчеството“. Предложихме ѝ да започне курс чрез кореспонденция и да повярва и приеме това, на което курсът ще я научи. След това би могла да потърси работа при нас като колпортьорка. Отговорът на учителката гласеше:

„Уча и желая да живея съобразно предписанията, които научавам, стига да са доказани от Библията.

Моля ви, не ме оставяйте повече настрана. Искам да споделя тези книги с приятелите и съседите си.“

**Можен да продаваш книги,
без да се наложи да кажеш нито дума**

Хулда от Танзания смятала, че луксозното издание на „Животът на Исус“ с красивата си корица с изображение на Христос е особена книга, която тя не би трябвало да слага в куфара си до другите. Един ден, като вървяла по средата на улицата с куфарчето в едната си ръка и с „Животът на Исус“ в другата, но държейки я така, че да може да се вижда изображението на Христос върху корицата, Хулда била спряна от една дама. Била азиатка, не е изповядвала християнска религия. Тя я попитала:

- Продавате ли тази книга?

- О, да - отговорила Хулда.

Дамата попрелистила книгата и я купила веднага.

От целия свят идват съобщения за наличието на глад за истини, които могат да бъдат открити в религиозните книги, продавани от пътуващите колпортьори.

Монахини католички в Ирландия, а и в много други места, четели „Разказите на чичо Артур“ на студентите си. В Мексико едно лято двама студенти влезли във връзка с 25 католически свещеници и на 23 от тях продали от книгите ни.

Католическите свещеници също изпитват силна нужда от Божието слово. Покрай католиците и членовете на Лутеранската църква и хора, принадлежащи към църквата Пентакостал, също били готови да ни помагат в продажбата на религиозни книги. Ланс О'Нейл от южната част на Нова Зеландия имал среща със семейство, което принадлежало към църквата Пентакостал, като им продал няколко книги. Съпругът на това семейство му дал името на друг член на църква-

ма, към която той принадлежал и който според него би могъл да се заинтересува. Ланс го посетил и му продал няколко книги. Сега адвентни книги той излага по време на неделното училище.

Бог наставлява много пастори от неадвентни църкви да сътрудничат на адвентисти, които разпространяват Библията. Раул Перез от Пуерто Рико разказва, как е представил книгите ни пред протестантската църква „Защитници на вярата“. Сам пасторът представил Раул като адвентист, препоръчал книгата „Библейски разкази“ и по-късно придружи нашия брат до домовете на хора от паството си, като ги насърчавал да купуват от книгите.

Разбира се, не всеки казва „да“ на молбата на колпортьора да си купи религиозна книга. Много религиозни лидери се опитват да обезкуражават предания вестител. Важно е да не забравя, че обещанието на Христос „да бъде с нас“ запазва доброто на всяко време, макар хората да ни приемат или да не ни приемат. Не ние заставаме на прага на нечий дом, а самият Христос, Който е с нас. Осъзнаването на тази истина спасява колпортьора адвентист от обезкуражаване! Тогава той може да отиде при следващата врата напълно уверен, че нещо скъпоценно ще бъде открито във всяко преживяване и че наистина ще намери онези възприемчиви хора, загубили се от Божието стаго, които добрият Пастир копнее да открие.

ДОСТЪП ДО ХОРА, ЗАЕМАЩИ ОТГОВОРНИ ПОСТОВЕ

Генералът с четири звезди на пагона, командващ всички армии на Южна Корея, прояви благосклонност към нас, когато успяхме да го посетим с книгите си. След като продадохме няколко и получихме парите за тях, осмелихме се да го попитаме:

- Господин генерал, забелязахме, че купихте по няколко екземпляра от другите книги, а само една книга „Възпитание“. Каква е причината?

- Виждате ли - отвърна той - тези книги купих, за да ги раздам на подчинените ми офицери, но един командир трябва да притежава и неща, които подчинените му не притежават. Така че тази книга ще остане в кабинета ми.

Благодарихме му, като по лицата ни остана усмивката, предизвикана от неговата далновидност. Когато напускахме кабинета дори и не предполагахме, че съвсем скоро ще се върнем отново там.

Млади адвентисти, отбиващи военната си служба, имаха проблеми заради отказа им да носят оръжие. Някои от нас, които лично се бяхме срещали с генерала, бяхме помолени да се застъпим за тези момчета пред него.

- Бих желал да мога да ви помогна, но ръцете ми са вързани. Политиката в нашата армия е такъв - който не носи оръжие, не е войник. Въпреки че съм генерал, не мога да променя правилата.

След това на лицето му се появи усмивка, която вдъхваше надежда.

- Обещавам ви да направя каквото мога. Ще предложа на командващите ги офицери да не се сещат често за това правило.

Проповядване на мир в размирния Близък изток

По една от магистралите, по която искахме да пътуваме в Близкия изток, трябваше да мине кралят на Саудитска Арабия. Частният му секретар обаче не ни допусна да направим интервю с него, както първоначално искахме. Попитахме го:

- Къде се научихте да говорите толкова хубаво английски?

Тъмните му очи проблеснаха:

- Завършил съм висшето си образование в университета в Небраска.

- Ами да си стиснем ръцете. Аз току-що идвам от там. Последните 5 години от живота си прекарах в Линкълн, Небраска.

След няколко минути видяхме да идват полицейски коли и мотоциклети. Кралят пристигаше. Секретарят му дойде при нас с думите:

- Последвайте ме!

В деня, в който се допускаха посетители, кралят влезе в една голяма зала, където всички чакаха реда си за кратко интервю с него. За наше удивление и удоволствие секретарят му настани мен от едната страна на краля, а Юсиф, директора на издателството „Близкоизточнен съюз“, от другата му страна. Скоро ни поднесоха по малка чашка билков чай като символ, казващ ни думите „Вие сте добре дошли. Мир вам. Пили сте чай с краля“.

Отвърнах на усмивката на краля и отпихме едновременно. Започнах първи разговора:

- Ваше височество, кралю Кхалид, Здравнообразователната служба притежава едни от най-ценните кни-

зи на света. Бихме искали те да станат достояние на народа и на вашата страна.

След няколко шеговити забележки кралят каза:

- Книгите ви са добре дошли.

За нашата изненада стана от височайшото си място и двамата си стиснахме ръцете. Срещата приключи. Преди да напуснем двореца, на всеки от нас бе дадена като подарък снимка на краля с негов автограф.

Отидохме на среща с министъра, отговарящ за информационното разпръскване за страната, за да му представим книгите си за одобрение. Разказахме му, колко топло бяхме приети от краля, а също и книгите ни.

Знаехме, че те трябва да преминат през критичния поглед на министъра и че това може да означава дълго чакане за одобрително писмо. Когато нещата стигнаха дотам, получихме писмо да отидем и да се уговорим. Следващата стъпка беше червената лента - знак от Министерството на външните работи и Министерството на търговията, че ни се дава разрешение за внос на книгите. Като последна стъпка трябваше да открием книжарница или агенция, която би могла да внесе книгите в страната. Тъжен е фактът, че все още нямаше агенция, откликнала на молбата ни за внос на книгите по легален начин.

Все пак съществува откритата задна врата, която ни позволява да внасяме известно количество книги в Саудитска Арабия. Много от богатите хора на тези затворени към външния свят страни посещават Александрия и Кайро по време на отпуските си. Египетски колпортьор и студенти по време на училищните си ваканции продават адвентни книги на тези хора, които пък ги отнасят със себе си при завръщането им по родните си места. Един ден ще засветят лампи „като потоци светлина“ върху всички тези земи.

Много изтъкнати мюсюлмани от Близкия изток са очаровани от характера на Исуса. Един ден в Кайро се отзовахме в обзаведена с плюш всекидневна, където

мила и любезна дама с желание си купи адвентни книги. Бях впечатлен и преди да си тръгнем попитах дамата:

- Госпожо, зная че изповядвате мюсюлманска вяра, но ще Ви притесня ли, ако Ви помоля да си купите тази книга, най-добрата от някога писаните за Исуса книга?

- Не ще приема предизвикателството ви!

След като излязохме, мисионерът, който беше с мен, ми каза:

- Знаеш ли коя е тази дама? Тя е най-известната актриса и певица в Египет.

Друг път се качихме на последния етаж на сграда с огромни апартаменти, пазена от усилена охрана. Семейството, което посетихме, притежаваше много книги. Показахме се в присъствието на гъщерята на покойния президент на Египет Сагат. Тя си купи по една от всички книги, които имахме в куфара. На излизане ни каза:

- Моля ви, елате отново и споделете книгите си с мен.

Колпортьори помагат на президенти

Норман Хепнър, ентузиазирани колпортьор, дал религиозна книга дори и на президента на САЩ. Приближил се до съветника на президента с думите:

- Имам малък подарък за президента, като му показал красива книга. Било му дадено разрешение да подари книгата на президента, когато минавал.

Към колпортьора бе изразена признателност, като още едно семе на Божието слово бе засято.

Да се достигне до президента на Корея било още по-лесно. Вече пенсионираният колпортьор кореец изглеждаше като посланик, когато той и аз седнахме като изключително важни личности на задната седалка на кола, чийто шофьор беше американец. Минахме пок-

рай охраната при външните врати, която дори не ни попита дали имаме среща с президента на Корея Пак.

Секретарят на президента ни прие топло. Посещението трая само няколко минути, а президентът стана щастлив собственик на някои адвентни книги.

Благодарение на Бога можахме да преминаем през охраната и да стигнем до човек, заемащ висок държавен пост.

„Виждате ли човек, вещь в работата си? Той ще застане пред крале, не ще се изправи пред неизвестни хора“ (Притчи 22:29).

Понякога те имат късче от небето още на Земята

Аня Лаканиеми от Финландия предварително бе вкусила от радостта, която ще бъде преживяна от мнозина колпортьори при повторното идване на Исуса.

През 1945 г. Овиас Хейкла, съдия във Върховния съд на Финландия, си купил книгата на Максвел „Нашата прекрасна Библия“, но не я прочел в продължение на много години. През цялото това време бил вярващ и посещавал църквата на адвентистите. Най-после дошло времето и книгата, която си бе купил още отдавна, била прочетена. После срещнал Аня и си купил „Библейски разкази“. След това се сдобил с пълната поредица на „Конфликт на вековете“, като прочел и петте тома. Книгата „Великата борба“ прочел три пъти. След това присъствал на евангелизация, състояла се в околността на града, в който живеел.

Дълбока убеденост обхванал душата на Овиас Хейкла, докато се опитвал да се противопостави на Божия повик. Когато обаче допуснал в себе си Светия Дух, тогава приятен мир изпълнил сърцето му. В деня на кръщението му дал на децата си пет книги от „Великата борба“.

Млад колпортьор сияел на сватбеното си тържество, когато посрещал с „добре дошли“ многото влиятелни хора и държавни служители като свои гости. Хората се чудели: „Каква заслуга има този човек, че всички тези изтъкнати хора присъстват на сватбата му?!“

Колпортьорът им обяснил:

- Благодарение на Бога наистина съм важен човек, защото върша най-благородната и най-важната работа на този свят. Работата, за която може да се твърди, че е по-важна от всяка друга. Аз продадох книги на тези хора и те станаха мои близки приятели.

Предан на делото си колпортьор от Източна Африка разнасял благовестието сред местните висши среди. Сред тях имало един, който бил дълбоко впечатлен от президента на Танзания Джулиус Ниерере. На голямо събиране по повод откриването на нов държавен обект президентът Ниерере казал:

- „Сред нас има хора, които се отнасят със загриженост към здравето си. Те не пушат и не консумират алкохолни напитки. Спазват законите на страната и работят добросъвестно, дори и когато знаем, че почиват в събота, който ден за тях е седмият ден от седмицата. Ако всички танзанийци последват примера им, бихме могли да направим нашата страна гостатъчно силна, за да задоволява сама нуждите си“.

Адвентните книги са единствените, успели да оставят отпечатък в съзнанието на президента на Кения Даниел Арап Мои. Когато пастор Бекеле Хейе от отдела, занимаващ се с Източна Африка, организираше делегация за посещение при президента, той ги посрещнал с предизвикателния въпрос:

- Вие също ли сте чели това, което е написала гребната гама Елена Вайт?

Книгата „Възпитание“, написана от нея преди толкова много години, изглежда по-съвременна, сравнена и с днешната училищна система. Точно тази систе-

ма бихме искали да променим в нашата страна, като следваме съветите, които тази книга ни дава.

Може би тези религиозни книги са помогнали на видния африкански лидер да даде израз на дълбокото си убеждение, което често изразявал с думите:

- „Правителството не може да дава свобода на религията, религията е основно право на хората“.

Исус ни е заповядал: „Идете във висшите среди и отправете поканата на благовестието към хора, заемащи отговорни постове“.

Някои колпортьори сериозно се обезкуражават пред тази предизвикателна задача. Но онези, на които вярата дава сили да я вършат, често имат вълнуващи преживявания. Засега това, което всеки от нас има, е слабото предусещане за безмерната радост, която ще бъде непозната до времето, когато Спасителят ще се усмихне на Своите верни слуги и ще им каже: „Влезте в радостта на вашия Бог“.

„Нашите издателски къщи са центрове, посочени от Бога, като чрез тях трябва да бъде завършено делото, чиито задачи все още не са постигнати. Съществуват граници на усилията и влиянието, като тези граници все още отделят онези недокоснати от Бога, към които Той отправи поканата си, търсейки тяхното съдействие“.

ТЕ ХОДЯТ С АНГЕЛИ

Лилиан Нгаруа, колпартърка в Найроби, Кения, била събудена в полунощ от позвъняване на телефона.

Приятен и мелодичен глас казал следното:

- Моля, занесете екземпляр от книгата „Триумфът на Божията любов“ на г-н Камау, който се намира на третия етаж в сградата „Кенком“. Имайте предвид, че е много важно!

На другия ден Лилиан отишла до огромната сграда, но единственото, което ѝ казаха, било това, че на този етаж няма никакъв г-н Камау. Когато разпитала в цялата сграда за него, навсякъде секретарите я посрещали с въпроса, кой е загадъчният г-н Камау.

Накрая един от тях изпратил да я повикат и ѝ доверил:

- Името на моя шеф е Камау, но той работи под друго име.

Оказало се, че е заместник директор на Държавни акционерни дружества. Не след дълго Лилиан била въведена в просторния му кабинет.

- Господин Камау..., започнала тя, но била прекъсната още в началото.

- Не се казвам Камау!

- Снощи ми се обадиха по телефона и ме помолиха да посетя кабинета ви.

- Не, не може да е било за мен, тъй като името ми не е Камау. Никой не ме познава под това име.

Лилиан извадила от куфара си „Триумфът на Божията любов“. С поглед, насочен към очите му, тя казала, наблягайки на думите:

- Бог знае името ви, и то е Камау. Сигурно е бил гласът на ангел небесен, който ми се обади, но той знаеше вашето име.

- Няма такива същества, няма ангели!

- Господин Камау, нека да ви разкажа за преживяване, което моя приятелка е имала, и вие ще разберете, че има ангели. Тази моя приятелка вършеше същото, което и аз, но с тази разлика, че посещаваше домовете на бедни хора. В такъв дом стопанката му споделила:

- Харесва ми книгата, но имам само половината от нейната цена.

В същия момент странник почукал на вратата и го поканили да влезе.

- Иди и напиши разписката, аз ще платя останалата част от парите, били първите му думи.

Когато приятелката ми се отправила към друг дом, странникът помолил да я придружи.

- Кой си ти? - попитала го тя. Как се казваш?

- Това няма значение, бил отговорът.

В следващата къща, която посетили, нещата се повторили. Домакинята искала да си купи книгата, но нямала достатъчно средства. Отново странникът предложил помощта си:

- Аз ще доплатя сумата.

И в третата къща се случило същото. На излизане приятелката ми спряла и настояла странникът да каже кой е.

- Помоли ме за късче хартия и върху него написа следното:

Името ми е Даниил на Сику Зету (Даниил на нашето време).

Адресът ми е Сабата я Куели (Истинската събота).

Живея във Вита Куу (Великата борба).

На езика суахили това са заглавията на три от книгите, които моята приятелка продавала. А когато вдигнала погледа си, странникът си бил отишъл.

Господин Камау седял, погълнат в мислите си.

- Нека да ви разкажа и за друго преживяване, помолила Лилиан. Наш брат показвал цитираните книги на приятелско семейство, което го било поканило за вечеря. На масата били сложени прибори за двама гости, а не за един.

- Къде е приятелят ти, попитали домакините, след като братът си измил ръцете?

- Моят приятел? Аз съм сам.

- Не, ние видяхме, че с теб имаше някой.

- Сигурно сте видели моя ангел. Той работи заедно с мен.

- Ние вярваме, господин Камау, че това е било ангел в образа на човек.

- И сега?, тихо попита директорът.

- Купете си тази книга, тя е чудесна, и вникнете в истините, които съдържа. В Божиите очи вие се различавате от останалите хора.

Господин Камау си купил книгата, както бил посъветван.

ТЪМНИЯТ НЯКОГА КОНТИНЕНТ ЗАСИЯВА

Щастиеето Христово, излъчвано от лицата на колпортьорите в Африка, показва определено, че наистина с тях работят ангели.

Изправени пред вратата на скромен дом в Кения Салом и Наоми бяха изненадани, когато домакинята със сияещо лице излязла да ги посрещне като стари приятели. Двете колпортьорки се представили, но тя ги прекъснала с думите:

- Почакайте, искам да ви разкажа за видението, което имах вчера. Видях два ангела, идващи към дома ми. И двата бяха в образите на жени, носещи чанти. И ми бе казано: „Когато дойдат, слушай и приеми посланието им.“ Разказах това на приятели, с които работя

във фермата. Вие сте точно тези, които ми бяха посочени във видението.

Разбира се, топлото посрещане не винаги е доказателство, че причина за него са ангели от небесата.

Колпортьор адвентист предлагал адвентна литература в село в южната част на Судан, в което село предубеждението против Божието послание беше силно. Този брат бил изненадан, че в един от домовете в това село бил посрещнат необикновено топло. Дори настоятелно поканен да хапне нещо, защото според домакините може би е изморен и гладен.

- Моля, седнете, докато ви донесем да се нахраните, - казала любезната домакиня.

Докато чакал, братът почувствал напрежение в атмосферата около себе си, въпреки че стопанинът на дома се опитвал да поддържа разговор. От кухнята се чувал шептящ глас. Най-накрая подносът с храната бил донесен и поставен върху ниска табуретка близо до седналия до отворената врата колпортьор. Помолил жената да коленичат за молитва и дълго благодарил на Бога, като Го молел да благослови семейството и хората от това село, а след това и храната, приготвена за него. Когато отворили очи видели малко кученце, чиито ребра можели да се преброят, лакомота лапа от храната. Мъжът пропъдил животното и се извинил за случилото се, но по такъв начин, сякаш е станало нещо много по-сериозно. Кучето легнало отвън, заскимтяло, завъртяло се в кръг и след това започнало да вие жално. Нашият брат, извинявайки се, набързо излязъл навън, като благодарил на Господа, че го спасил от мъчителна смърт.

Гладното кученце умряло вместо колпортьора, но друго било изпратено от ангел да помага на един от Божиите служители в Танзания.

Жена притежавала нов и много скъп велосипед. Една нощ крадец влязъл с взлом в дома ѝ и откраднал всичко, което жената имала. Изтичала да се оплаче на

съседите, като не след дълго време задъхан дошъл непознат човек и казал следното:

- Намерих всички ваши вещи, изоставени на едната страна на пътя. Застанало нащрек, пазеше ги странно куче. По всяка вероятност то е изплашило крадеца.

Непознато куче пазило откраднатите неща, докато бъдат върнати на истинския им стопанин. Никой не бил виждал кучето нито преди, нито пък и след това.

Многократно повтарящата се мистерия с един странник

Хора, които купували книги от пътуващи колпортьори, често разказват, че виждали личност, която ги придружавала.

Ту Хан Ким от Корея продавал в оризовите ниви, където срещнал старец с излъчваща достойнство осанка, който си купил няколко книги. Брат Ким се помолил заедно с възрастния човек и продължил пътя си. Не след дълго старецът, бързайки през полята, отишъл при пастора от местната адвентна църква.

- Има нещо нередно. Може би това са шпиони. Видях двама мъже да идват към мен, но когато дойдоха, имаше само един, а след като купих книгите, отново бяха двама.

- Познавам човека, който е говорил с теб, му казал пасторът, ти трябва да си видял неговия ангел пазител.

Петро Родригес и Клементе Бенитес от Източна Венецуела разпространявали Божието слово на Карибския остров Маргарита. Те обходили целия остров, като посещавали всяко семейство и дори продали книги на трима католически служители. Един ден се отбили и при Петра Анес, директорка на начално училище. Помолили я за чаша вода. За тяхна изненада тя

донесла четири вместо две чаши. По-късно Петра обяснила на свой приятел адвентист:

- Всъщност видях към къщата ми да идват четирима, като и момичето, което ми помага в домакинството, също видяло четирима. Двама от тях бяха облечени в бяла и двама в обикновени грехи. Когато момичето донесе водата, изненадано попитало „Къде са другите двама?“

Паулен Ураха и четирима други колпортьори от Източна Индонезия продавали религиозни книги в район, населен с мюсюлмани, изпълнени с омраза към колпортьорите и не ги приемали в къщите си. Но селяните започнали да говорят, че са видели шест мисионери. Разнесъл се слухът, че Божий ангел придружавал петимата колпортьори. Скоро всички жители започнали да търсят адвентна литература.

Колпортьорът от Зимбабве разказвал за мъчително преживяване, което преживял в тази размирна страна и което се изразявало в насилие към него.

Банда от бунтовници го нападнала и го заплашила с гумите:

- Ако обещаеш да оставиш прокълнатите религиозни книги, ще те пуснем да си вървиш.

- Не искам да бъда безчестен, отвърнал колпортьорът, и да давам обещание, което не мога да спазя. Бог ме призова към тази работа и трябва да нося на хората посланието Му до тях.

Нападателите запалили огън със страници, откъснати от книгите, които носел, след това хвърлили всичките книги, списания, брошури и дори и куфарчето му в огъня. След това го пребили от бой и го оставили, като помислили, че е мъртъв. Когато колпортьорът дошъл в съзнание, видял, че от книгите му била останала само купчина пепел. Как би могъл без тях да започне отново. Спъвайки се през храстите, видял някакъв човек, който извикал към него:

- Какво се е случило?

Мислейки си, че това е също разбойник, колпортьорът бил обзет от страх. Но човекът изглеждал любезен, като му разказал историята, случила се с него неотдавна. Дал му и банкнота, равностойна на около 100 долара, и казал:

- Иди и купи книги с тези пари!

След това изчезнал. Нашият брат коленичил, за да благодари на Бога за тези благословия. Когато стигнал до друго селище, видял втори странник, който му дал още една банкнота с думите:

- Иди и купи повече книги!

След това и той изчезнал. Без съмнение Божиите ангели знаят къде е Зимбабве, тъй като често им се налага да работят там.

Друг колпортьор попаднал в района на местни враждувачи сили, но въпреки това продължил предлагането на книги.

Човекът, към когото се обърнал с такава цел, се оказал един от участниците в партизанската война, като в момента почиствал оръжието си.

- Един момент и ще ви помогна, казал той.

Върнал се с оръжие в ръка и думите му били:

- Ще те убия!

Нашият брат бил много изненадан и не могъл да каже нито дума. Стоял неподвижен и само се молел. След кратко мълчание мъжът възкликнал:

- Е, добре, няма да те застрелям. Отново мълкнал, преди да продължи с думите „Виждам голям човек, дошъл да ти помогне. Нямам намерение да започваме малка война тук. Сега можеш да си тръгваш!“

Ангели помагат на колпортьорите адвентисти от Африка, които често са толкова бедни, че живеят ден за ден. Много от тях продавали няколко книги, за да могат след това да се нахранят, като после продавали и останалите.

Господ проявява специална грижа за дейността на колпортьорите

Партизаните и политическите бунтовници в региони размирни страни от третия свят създават много работа на ангелите. Защото колпортьорите, разпространяващи адвентна литература, проявяват непоколебимост в усилията си да разнесат на хората Христовата любов.

На смрачаване млад човек, живеещ в южната част на Филипините, се връщал у дома си след тежък ден на разнасяне на адвентна литература. Недалеч от селото му бил нападнал от разбойници, съборен на земята и промушен няколко пъти с нож. Един от нападателите, без съмнение римокатолик, запалил свещ и я забол в пясъка до тялото му, символизирайки по този начин настъпила смърт. След това и четиримата изчезнали в джунглата. Няколко минути по-късно минаващ наблюдено човек видял свещта и побързал да разбере какво се е случило. Разпознал колпортьора и отишъл да извика родителите му, които пренесли сина си до най-близката болница. Докато лекарят и сестрите го лекували и обслужвали, той дошъл за момент в съзнание и казал:

- Не се страхувайте, няма да умра. Аз съм работник на нивата Господна и делото ми все още не е завършено. След това отново изпаднал в безсъзнание.

Младежът си спомнил и повторното идване в съзнание, когато чул лекарят да казва:

- Сине, аз съм лекар адвентист и ще остана при теб домогава, докато отново бъдеш добре.

В същото време нараненият млад колпортьор чул гласове, пеещи песента „Исправи се в името на Исуса“. След продължително възстановяване, по време на което бил у дома си, отишъл в болницата да благодари на персонала за оказаната помощ. Помолил да се срещне и с лекаря адвентист, но му казали, че никакъв адвентист няма при тях и никога не е имало.

Правителството на източна страна от разпадналия се социалистически блок закрило адвентно издателство. Част от адвентистите обаче продължили работа с малки печатни преси. На скрити места отпечатвали съботноучилищни уроци и друга лесна за издаване литература, забранена от властите. Самюел Юнг имал такава печатна машина в мазето на къщата си. Един ден полицаи получили заповед да претърсят дома му. Когато го наближили, от къщата излязъл и побягнал едър на ръст мъж. Полицаите го подгонили, викайки „Спри или ще стреляме!“ Но мъжът продължил да бяга все по-бързо и по-бързо. Започнали да го преследват, но той увеличил разстоянието между него и тях и изчезнал. Този странник отвлякъл вниманието на полицаите за достатъчно дълго време, през което брат Юнг можал да скрие литературата, която полицаите търсели.

Божиите служители не винаги осъзнават присъствието на светите ангели около себе си. Въпреки това Исусовите обещания се сбъдват:

„Защото ще заповяда на ангелите Си за теб да те пазят във всичките ти пътища. На ръце ще те вдигат, да не би да удариш о камък ногата си“ (Псалом 91:11-12).

КОГАТО СВЯТАТА СМЕЛОСТ ДАВА РЕЗУЛТАТИ

Повечето от страните на Близкия изток са затворени за християнството. Законът забранява промяната на вярата и мюсюлманин, който го направи, трябва да бъде убит с камъни. Такова поведение усложнява много желанието на мисионер да получи разрешение за влизане в такава страна.

Секретарят на консула изказвал обичайните извъртания пред много способен адвентист на име Юсиф Фараг, който бил подал молба за виза за такава страна. Брат Юсиф се усмихнал и казал:

- Приятелю, би било по-добре сега да станеш и да отидеш в стаята за почивка.

- Защо? - попитал секретарят.

- Защото отивам да се срещна с консула и ти няма да искаш да ме видиш, като го правя.

- О, не, не, не! Не мога да ви позволя такава нещо, казал секретарят, не трябва да го правите!

Юсиф се усмихнал и отговорил:

- Господине, ако не искате да загубите вашата работа, наведете глава под бюрото си или си затворете очите, за да сте оправдан, че не сте ме видели. Не искам да ви причинявам неприятности, но аз ще вляза при консула, а за вас ще е по-добре, ако не сте го видели.

Секретарят се опитал да го спре, но брат Юсиф се засмял отново и казал:

- Прегупреждавам ви, затворете си очите!

Обърнал се, чукнал на вратата и влязъл. Консултът бил изненадан, а още повече, когато брат Юсиф казал на арабски:

- Ахалин, уа сахалин.

Колпортьорът Фараг се опитал да се сприятели по-бързо с консула и казал:

- Трябва да продавам религиозна литература на хората от вашата страна и се нуждая от виза.

Съвсем набързо представил литературата, която продавал. Понеже смятал, че ще получи отрицателен отговор, казал на консула следното:

- Обагете се на посланика, преди да кажете своето „да“ или „не“.

Консултът наистина се обадил на посланика. След като му била дадена виза, брат Юсиф се извини на консула, че е действал зад гърба му, защото вече бил ходил при посланика и му бил продал медицинска книга.

Двадесет и седем пъти в затвора

Три или четири минути били необходими на брат Юсиф да убеди хората да си купят малко или много книги от предлаганите. Често казвал следното:

- Ако исках от вас да платите за знанията в тази книга или ако трябваше да плащаме на хората, които са я написали, за вас би било много по-скъпо, всъщност почти невъзможно да си я купите. Така че ние ви я даваме почти без пари. На английски или на арабски ще можете да я използвате най-добре?

Повечето хора в Египет знаят много малко английски език, така че и Юсиф, и купувачът се усмихвали. Юсиф приемал една след друга разписки. Със скоростта на светлината написвал името на книгата или книгите, както и сумата, откъсвал от кочана разписката и я подавал на купувача с думите „благодаря“.

За колпортьора Юсиф било нещо обикновено в жилищен блок да позвънява на две врати едновременно.

Ако и от двете места му отворели, на едното любезно казвал:

- О, извинете. Изчакайте само пет минути и веднага се връщам.

Една дама спряла Юсиф тъкмо на излизане от жилищен блок и му казала:

- Моля ви, елате пак и се помолете с нас отново.

Друго семейство, когато го видели няколко дни по-късно, било много настойчиво:

- Молим ви, елате и се молете в нашия дом. Нещата потръгнаха толкова добре след вашата молитва.

Друг човек му казал:

- Бихте ли записали тази молитва за мен? Беше толкова хубава.

Брат Юсиф бил затварян 27 пъти.

Предлагал книги дори и на съпругата на президента на Египет Гамал Насър, като спечелил нейното приятелство, което го спасявало много пъти в тази мюсюлманска страна.

Арабски колпортьор може да ни научи какво е смела вяра

Арабски колпортьор продавал книги в големите жилищни блокове в Кайро, Египет. Сприятеливайки се с охраната на входа, проправял си път чак до последния етаж. Като слизал от етаж на етаж, продавал книги почти на всяко семейство. Веднъж продал 12 големи книги на 12 семейства. Тъй като не бил влизал във всичките апартаменти, върнал се на следващата сутрин, за да си довърши работата. До пазача седял, съдейки по вида му, заможен арабин в бяла одежда и с бяло украшение за глава - изглеждал като ангел, но не и щастлив. Държал в скута си 12 големи книги. С почти разтреперан глас казал:

- Връщаме ви тези книги. Това са християнски книги. Искаме да ни върнете парите.

Колпортърът казал, че книгите са предназначени за всички хора независимо от вярата им. След това мюсюлманинът възкликнал:

- Добре, или си вземете обратно книгите, или ще ви отведа в полицията!

Когато християнин проповядва в ислямска страна смяна на вярата на населението и бива отведен от местен човек в полицейския участък, това можело да има големи неприятности. Въпреки това колпортърът не отстъпвал лесно. Продължил да убеждава опонента си мюсюлманин колко ценни са предлаганите книги. Като разбрал, че в словесната битка е на страната на губещите, казал:

- Добре. Ще ви върна парите за една книга. Вие лично купихте само една.

- Тогава отиваме в полицията.

Още по-голям страх обхванал колпортъра, когато разбрал, че шефът на полицията бил в участъка. Нямало време за отлагане. Моментът за преценка бил дошъл. Отишъл до вратата на кабинета на началника, почукал и влязъл, поздравявайки учтиво. Представил себе си и придружаващия го мюсюлманин. Казал няколко думи, за да предразположи полицейския началник. Изчакал малко, докато получат покана да седнат, и след това обяснил на началника на полицията, че това, което прави, представлява проблем, а ако иска да го върши, това е необходимост. Извадил една от книгите си, представил я с няколко думи и попитал началника дали иска да я купи:

- На арабски или на английски предпочитате?

Началникът на полицията с готовност си купил книгата. Колпортърът му благодарил, след това се обърнал към добелия го мюсюлманин и попитал:

- Имате ли да кажете нещо, преди да си тръгнем?

Настъпило дълго мълчание, преди мюсюлманинът да каже:

- Не, мисля че не!

И двамата се ръкували с полицейския началник, поклонили се и напуснали кабинета му. Отдалечавайки се от участъка, колпортърът вървял по-напред. Двете изпълнени с достойнство фигури - едната облечена в бяло и носеща 12 книги и скромният Божий служител, който носел куфарче, не си говорили. За минавачите нямало никакво съмнение, че са били на много важна среща. Преди да се върнат в голямата жилищна сграда, облеченият в бяло мюсюлманин нарушил мълчанието. С едната си ръка гържал книгите, а с другата прегърнал през раменете колпортъра и приятелски му казал:

- Ти си добър човек! Каня те на вечеря в дома си.

„Праведните са смели като млад лъв“ (Притчи 28:1).

НЕПРЕОДОЛИМОТО ВЛИЯНИЕ НА РЕЛИГИОЗНАТА ЛИТЕРАТУРА

В късна неделна вечер се отбих в дом, чиито стопани бяха католици. Родителите в семейството искаха да купят само поредицата „Библейски разкази“. Казах им:

- Това е в противоречие с моята религия.

Те се засмяха:

- Е, напротив на нашата религия пък е да купуваме от големите книги.

Разговоряхме дълго. На децата разказах много приказки.

- Добре - казаха домакините - няма нужда да говорим повече - или само „Библейски разкази“, или нищо!

Записах ги само за поредицата „Библейски разкази“ и ги включих в кореспондентския курс „Гласът на пророчеството“. Около Коледа получих картичка със следното съдържание:

„Скъпи чичо Томас, желаем ти щастлива Коледа. Благодарим ти за книгите. Те са като благословия за нашия дом.“

Няколко месеца по-късно пасторът на църквата Харго ми писа следното:

„По Божията милост на 26 юли кръстих госпожа Джеймс (Паулет) Уилм. Съпругът ѝ я е заплашил, че ще я напусне. Молим се и действаме тактично, като търсим с Божията милост начин да го спечелим за Христа.“

Спомняте си, когато продадохме на тази жена няколко книги и я записахме за курса „Гласът на проро-

чеството“. Тя го завърши и бе щедро благословена. Приключвайки курса, имах съгласието ѝ и я записах за друг курс „Дарът на Библията“. Тя обича да изучава Библията и силно обича своя Господ. Зная, че ще се зарадвате да научите тези кратки новини.“

По-късно говорих в църквата, където пастор Харго проповядваше, като открих там Джеймс Уилм, сияещ от радост и носещ в себе си много разкази за победа.

Децата свикали съвет

За децата беше съвсем явно, че колпортьорът правеше всичко възможно, за да убеди майка им да купи религиозна книга. Той се готвеше да напусне дома им, а те все още не бяха собственици на „Библейски разкази“. Поради това решиха да свикат съвет.

По-голямото момче помолило колпортьора да изчака само за момент. После децата изтичали в спалнята, където провели своя малък съвет, след което се върнали и съобщили на майка си.

- Майко, ние решихме да купим книгите!

- А как ще ги платите, това решихте ли?

- Да, съгласихме се да се лишим от десерт, докато книгите не бъдат изплатени. Можеш да използваш парите, за да изплащаш вноските.

Майката била поразена.

- А откъде ще вземете пари за началната вноска, решихте ли?

- Да, парите ще вземем от касичката си.

Настъпило мълчание и безмълвна молба, идваща от колпортьора. Майката видяла сълзи в очите му и каза най-накрая:

- Добре деца. Ще ги купим.

Шест месеца по-късно телефонът на колпортьора позвънил.

- Ало, аз съм госпожа Моорланд. Книгите са изплатени и имаме малко тържество с много специален десерт. Бихте ли искали да дойдете и да празнувате с децата?

Разбира се, че исках. Сигурен съм, че ангелите също изпитваха огромна радост.

Той се молеше на стъпалата пред дома на свещеника

Адвентен колпортьор чул тази история от човека, на когото предложил религиозни книги.

„Преди три седмици ти не би могъл да ме познаеш. Бях изнервен човек, с разнебитено здраве, който постоянно си гризеше ноктите, пушеше извънредно много и пиеше така, че сам се вкарва в гроба. Изглеждах изпълнен с омраза, което показвах пред съпругата и четирите си деца. Не можех да разбера какво става с мен. Това състояние се задълбочаваше все повече и повече, поради което реших да посетя лекаря си.

Докато чаках, разглеждах книга с цветни илюстрации, имаща заглавието „Библейски разкази“. Никога не бях чел толкова хубава книга, от която започнах да разбирам, че Бог е имал план за спасението на човека още преди неговото създаване. Не мога да опиша радостта, която ме обзе, когато разбра, че Бог се е грижил и за мен.

Съдържанието на тази книга беше толкова вълнуващо, че я прочетох много бързо. Какво послание! Бях убеден в Божията любов към мен и знаех, че трябва да променя живота си, макар че все още се страхувах да тръгна към Бога. Чувствах се твърде грешен. Бях объркан, без да знам към кого да се обърна за помощ. Най-големият ми проблем беше, че не знаех как да говоря на Бога. Израснал съм в семейство на католици, като никога досега не ми се беше случвало да отправям молитви към Господ. Реших да посетя све-

щеник, когото познавах, и да го помоля да ми помогне. Но като добавка към объркването ми той вечеряше и не можеше да разговаря с мен. Както стоях на стъпалата пред дома му, спомних си, че в „Библейски разкази“ се описват хора, които говорили пряко с Бога. Ако те са могли, защо и аз да не мога? Коленичих на стъпалата и помолих Бог да промени живота ми. Разказах му колко много искам да се откажа от цигарите и алкохолата и как искам да почувствам в семейството си любов вместо омраза. Посветих живота си на Бог на самото това място и три седмици по-късно станах нов човек. Погледни ноктите ми, вече не ги гриза, не пуша и цигари. Искам да дам целия си живот на Бога. Искам Той да ме приеме и да ме използва.“

Как бе преодоляно упорството на съпруга

Смелостта на колпортьора Джон Де Сенцо беше средството, което Светият Дух използваше, за да смекчи нечие коравосърдечие. Джон ни разказа следната случка:

„Стрелите върху ориентировъчната карта сочеха към средата на мръсна уличка, минаваща покрай голяма къща. Съпругът работеше като петролен доставчик. Домакинята ме покани да вляза. Книгите наистина ѝ харесаха, но каза, че ще трябва първо да поговорим с мъжа си.

След няколко неуспешни опита най-после можах да се срещна със стопанина. На вратата ме посрещна жена му и ми съобщи, че е променила решението си, но знаех, че всъщност не казва това, което мисли. От стаята груб глас изкрещя:

- Не се интересуваме от книги и ако не изчезнеш още сега, ще сваля пистолета от рафта и ще дойда с изстрели!

Напуснах къщата незабавно. След известно време ми се случи да търся някой, който да ми намери нафта

за отопление. Спомних си за този човек и реших да се срещна с него. Дали ме е запомнил? Оказа се, че ме е запомнил и ми се извини. След това ме помоли да ги посетя отново, за да види книгите ми. В деня, в който го посетих, той беше в тесния си кабинет. Когато приключвах описанието на книгите, дъщеря му се върна от училище и дойде при нас. Той я попита дали харесва книгите, на което тя отвърна:

- О, да, харесвам ги!

След това повика и съпругата си, като нейните глуми бяха, че тя винаги е искала тези книги. Закупи всички книги, съставляващи „Домашна библиотека“, и каза, че има желание да изучава Библията, тъй като майка му е била проповедничка. Включихме го в курса за изучаване на Библията „Гласът на пророчеството“. По-късно сподели, че счетоводителят му предложил да направи по-голямо парично дарение на църквата, за да плащал по-малко данъци. Ръководителят на издателството, с което работех, даде идеята да се направи дарение на фонда „Ингедъринг“. Съпругът се съгласи също да изпрати по пощата дуплянки, рекламиращи „Библейски разкази“, до 900 свои клиенти.

По Божия милост съпругът, с когото беше труг-но човек да се разбере, се превърна в приятел и активен разпространител на благовестието за спасяването на всички хора.“

Как книги променят живота на хората

Обикновено рок-музикантите не възприемат добре Божията истина. Но примерът с такъв музикант от Австралия показва определено как адвентни книги са повлияли върху обърканото му сърце.

„Само преди 12 месеца аз приемах наркотици, сподели обичащ удоволствията рок-музикант, който само се шляех по улиците и единствената ми радост беше да свиря на китарата си и да изпадам в транс под

въздействието на наркотиците. Мислех си, че живея както трябва, докато приятел-адвентист не ми заговори за истината от Библията. Помолех го да ми разкаже още. Онази нощ той дойде в караваната, където живеехме, носейки три библии, както и книгите „Великата борба“, „Откриване на откровението“ и „Пътят към Христа“. След това продължи с пророчествата на Даниил и Откровение и тяхното изпълнение в наши дни.

Двамата с приятелката ми бяха изумени. Започнахме да спазваме съботния ден, но без да се отказваме от цигарите. По-късно прочетох „Великата борба“. Сега вече не пуша. Тази книга ми отвори очите. Започнахме да ходим на църква на 31 юли, оженихме се на 14 септември и се кръстихме през ноември.

Искаме да благодарим за радостта, дошла в живота ни чрез вашите вестници и книги. С помощта на Библията открихме толкова много любов и мир в Исус. Сега имам желанието да помагам при продажбата на чудесните книги, като стане колпортьор.“

Гакауерере Кимену от Гома, Заур, пътувал цял ден, за да стигне до малкия град Буниакили, където продал две книги на пастор от петдесетната църква Пентакостал. Книгите били „Истинската събота“ и „Даниил и нашето време“. Пасторът ги прочел пред членовете на църквата си. Скоро помежду им се появило раздвояване на мненията. Когато по-късно нашият брат ги посетил отново, не само че продал повече книги, но и трябвало да отговори на много въпроси на интересуващите се хора. Бил изпратен проповедник, който да им помогне при изучаването на Библията. За кратък период пасторът и 33 от неговата църква поискали да се кръстят. Сега имаме своя църква с повече от 100 човека в район, където преди нищо не е било правено. Всичко това е в резултат от дейността на Светия Дух.

Разтегната вратовръзка и удар в челюстта

Чък Смутцър провеждал евангелизация в Алда, малък град в щата Небраска. Жена споделила с него, че съпругът ѝ не е християнин и много би се огорчил, ако тя купи някоя от предлаганите книги.

- Децата ни имат нужда от тези книги и аз ще ги купя, казала тя, гледайки към брат Смутцър.

На излизане от дома ѝ Чък се помолил и я записал за курса „Глас на пророчеството“, като оставил някоя и от книгите, които носел.

- Бихте ли искали да посетите наш приятел, който живее към средата на улицата, го попитала жената?

Брат Смутцър си записал името и наистина посетил къщата, като предложил книги на този човек, който си купил от тях.

Междувременно съпругът на първата дама, който не бил християнин, се прибрал у дома си. Бил бесен. Повикал полиция и съобщил, че т.нар. търговец на книги се намира на същата улица на адрес, даден му от неговата съпруга. Щом брат Смутцър излязъл от дома на новия си приятел, полицаите се приближили към колата му и го уведомили за наредбата, издадена в този град, която забранявала продажбите на книги по домовете. В това време човекът, който бил изпратил полицията да го причака на този адрес, се измъкнал иззад полицейската кола и се приближил към Чък, предизвиквайки го и заплашвайки живота му. Полицаят се намесил, като заповядал на разярения мъж да се качи в пикапа си и да се прибере у дома, но той не се подчинил.

Полицаите поговорили с Чък за наредбата и го посъветвали, че ще бъде най-добре да влезе в колата си. Тъкмо се качвали в полицейската кола, когато вбесеният съпруг се нахвърлил върху брат Смутцър и като опънал вратовръзката му, го ударил в челюстта.

Въпреки че имало кръв по лицето и по юмрука на напагателя, Чък не чувствал болка.

Чък бил освободен срещу гаранция от 150 долара и насрочена дата за прослушване в съда. Джон Мейсън, Джордж Дронън, брат Смутцър и аз потърсихме връзка с градския прокурор. Той бе много впечатлен от начина, по който му разкрихме естеството на нашата работа и представихме книгите, които биха могли да бъдат благословение за всеки дом. След като узна, че предлагаме на хората безплатен курс за изучаване на Библията, раздаваме им литература безплатно и се молим с тях, прокурорът разбра, че ние сме хора, изпълнени с голямо желание да помагаме на съчовеците си. Помоли ни да преустановим работата си в Алда, докато се посъветва с някой от старейшините на града.

Делото скоро бе прекратено и гаранцията върната на Чък. Беше издадено и разрешение за продажби на книги по къщите.

„Ти знаеше, но не ми каза!“

Млад колпортьор продал книгата „Истинската събота“ на господин Лупамбо от Замбия. Той я прочел и бил впечатлен от нейното съдържание дотолкова, че не могъл да спи през нощта.

- Болен ли си? - го попитала съпругата му.

- Не, но причината е тази книга. Тя ми даде възможност да разбера, че съботата е истинският празничен и почивен ден.

- Ти не знаеше ли това? На мен ми беше известно от дълго време. Адвентистите ходят в събота на църква и аз присъствах на лекции в тяхното училище. За кратко време се почувствах адвентистка от седмия ден.

После съпругата говорила дълго, че нямало никакво значение, кой ден от седмицата ще бъде спазван

камо почитен, щом имаш определен за самия себе си ден и почиташ Бога.

- Ти просто трябва да престанеш да се безпокоиш за това.

Господин Лупамбо се опитал да последва съвета на съпругата си, но прочел книгата още веднъж и след това много мислил.

- Знаеш ли къде могат да се намерят тези хора, които почитат и спазват съботния ден? - попитал съпругата си.

- О, да, те са навсякъде. Искаш ли да отидем на някое от техните места за срещи в събота? Тогава ще ти ги покажа.

И така двамата отишли в адвентната църква в Лусака. За своя изненада господин Лупамбо видял хора, които познавал, хора с които работил. Приближил се към един от тях и го попитал:

- Какво правиш тук?

- Аз идвам тук всяка седмица. Член съм на тази църква.

- Никога не си ми казвал това.

- Е, ти никога не си питал.

Не след дълго господин Лупамбо започнал да взема уроци за изучаване на Библията.

- Помислих си за хората, които работеха с мен и за мен, но въпреки това не ми казваха нищо. Как ще научат и другите хора, ако и аз не говоря за това, бяха думите му в деня на неговото кръщение.

Скоро брат Лупамбо напуснал доходната си работа и станал колпортър, свидетелстващ за Исуса.

ПРИЗОВАН, ДОКАТО ОРЕ

Когато цената станала твърде голяма

Кен О'Гуин бил строител от Тенеси. Притежавал оръжие, което дал на свой приятел за извършване на грабеж. Скоро полицията открила чия собственост е бил пистолетът и Кен бил арестуван като съучастник в убийство. В ареста това момче, което не изповядало християнската вяра, потърсило Бог и казало:

- Ако Си там, горе, и ако ме обичаш, покажи ми и аз ще отговоря на Твоята любов.

Бог наистина го обичал и Кен отвърнал на любовта Му. Бил освободен, а по време на престоя си в затвора нямал отрицателни прояви.

Веднъж Кен донесъл у дома си свинско месо.

- Библията ни учи, че не трябва да консумираме този вид месо, - с тези думи го посрещнала съпругата му Фран.

Стоейки все още прав, Кен казал:

- Добре, защо не ми каза по-рано.

Отишъл до хладилника, извадил нечистото месо и го хвърлил в кофата за отпадъци.

След известно време на сбирка на адвентната църква на Кен било предложено да стане разпространител на религиозни книги. Започнал на непълно работен ден, но много скоро преминал на пълно работно време, подтикнат от решителността, с която се справял с работата си като колпортър. Готовността му да взема решения често впечатлявала неговата жена.

Една сутрин Кен ми се обади в къщи по телефона и ми каза следното:

- Ръс, с мен е свършено. Цената на книгите се увеличи пълноценно много. Не мога да продавам толкова скъпи книги.

Знаех, че покачването беше оправдано, както и това, че Господ не би изоставил Неговите съработници поради тази причина.

- Кен, изчакай ме, идвам веднага!

Намерих Кен облечен и готов за работа.

Попитах го дали куфарчето му е заредено с книги и отговорът му беше, че то винаги си е такова.

- Кен, имам намерение да си свърша работата както трябва. Ако продадем книги за определена сума през днешния ден, ти купуваш диня като почерпка за добре свършената работа.

- Страхотна сделка, възкликна той.

Това беше денят с най-големи продажби, който Кен някога е имал. На следващия ден повдигнахме летвата много по-нагоре и казах:

- Ако постигнем целта си до довечера, аз ще купя динята!

Беше към единадесет часа вечерта и Хран все още не беше си легнала, чакайки кога Кен ще се завърне у дома си. Две много щастливи момчета излязоха от колата: едното с празно куфарче, а другото с огромна диня в ръцете.

Да се извиниш на гвоздеа, преди да го заковеш

Много често настоявахме дърводелецът Клеър Петит от Линкълн, щата Небраска, да стане колпортьор. Въпреки че беше стеснителен, той бе решителен човек. Когато попълваше документите си за постъпване на работа, на въпроса „Мислите ли, че бихте могли да си изкарвате прехраната с тази работа?“,

след дълго размисъл написа голямо „Да“. Обърна документа от другата страна и решително го подписа.

Когато го отнесох в управлението на издателството, председателят Флорйд Сандърс каза въпросително:

- Клеър Петит иска да стане разпространител на книги?

След това, като се засмя под мустак, продължи:

- Този човек е толкова стеснителен. Не бих се изненадал, ако се извини на някой гвоздей, преди да го удари по главата.

Клеър постигна голям успех още от началото на работата си. Той продаде от нашите скъпоценни книги на пастора на Църквата на Христос в неговия дом. Пасторът Фред Морган и съпругата му четяха редовно книгите. Всяка вечер един или два разказа се прочитаха и на децата.

Фред Морган се записа в курса „Гласът на пророчеството“ и му изпратихме блестящ учител, с когото да се занимава при изучаване на Библията. Уроците продължиха дълго и бяха интензивни. Положени бяха усилия и в резултат една събота Фред бе кръстен. Изоставяйки пасторството си, още от понеделника стана много добър разпространител на адвентна литература.

Фред продаде няколко книги и на един от най-големите в града отстъпници от вярата. Един ден прочетох във вестника, че той се намира в болница с нанесен много жесток побой по време на една от пиянските му улични свади. Наш брат го посети, като в болничното си легло този „сляп за вярата“ човек отдаде сърцето си на Исуса. Неговата баба също беше в болницата по това време. Незабавно той ѝ стана свидетел и тя отдаде живота си на Исуса.

От подхвърляне на палачинки до продаване на книги като топъл хляб

На Дан Гилбърт от Денвър, Колорадо, липсваха хора, за да му помагат в неговото винаги препълнено заведение за палачинки, поради което сам обслужваше новодошлите посетители. Докато отвеждаше семейството до масата, им чул глас, който му казал:

- Дан, Бог също се нуждае от теб!

Гилбърт се стреснал и малко се уплашил. Съпругата на Дан изучавала Библията и бе започнала да спазва съботния ден. Дан се заканвал да изхвърли проповедниците от дома си.

След като гласът му казал цитираните думи, Дан не могъл да се концентрира върху нищо. Оставил ресторанта на грижите на помощник управителя, качил се в колата си и тръгнал към дома си. Кой, ако не пасторът, трябва да седи във всекидневната с жена му и да изучават Библията. И наистина било така. Пасторът се изправил и го поздравил, питайки го:

- Има ли нещо, което мога да направя за теб?

Дан отвърнал с думите:

- Да, има!

Пасторът, пригответил се за най-лошото, бил наистина шокиран, когато Дан продължил:

- Може ли да кръстите жена ми и в същото време да кръстите и мен?

Само няколко дни след това Дан разказвал на хората:

- Досега правех палачинки, но отсега нататък ще продавам религиозни книги като топъл хляб.

Много колпортьори биха могли да напишат книга. Наистина помагат при написването на съвременна книга със заглавие „Деяния на новите апостоли“.

Ето няколко цитата от такава книга:

„Бях фермер, полагащ семена в земята. Сега засаждам семена в сърцата на хората.“

„Бях медицинска сестра и помагах на хората да излекуват телата си. Сега помагам да излекуват душите си.“

„Бях механик и поправях автомобили. Сега помагам за подобряването на живота на хората.“

Лени де Вер казва:

- Бях певец и забавлявах хората. Сега пея в много домове и книгите, които оставям там, ще помогнат на хората да изпитват радост и да възхваляват своя Бог завинаги.

Моят брат Дик казва:

- Работех като строителен посредник, броях къщите, които след време ще бъдат разрушени. Сега подготвям хората да се насладят на жилищата, очаквайки ги на небесата.

Адвокат от Южна Америка казва:

- Работех като адвокат, опитвайки се да помогна на клиентите да спечелят делата си. Сега насочвам хората към великия Адвокат и Свещеник на най-свящото място.

Брат Ун от Корея казва:

- Бях служител, спазващ законите на страната, а сега уча хората как да спазват Божиите закони.

Колпортьор с много голям опит споделя:

- Работех като учител, който помага само на няколко малки агънца. Сега помагам на хиляди деца.

В Корея скромнен колпортьор се отбил в дома на пастор Пак, служител в Превитерианската църква. Пасторът си купил и прочел няколко книги, след което станал адвентист. Не могъл да установи противоречия със съдържанието на книгите.

- Истина е, Бог го е казал, вярвам в това и за мен то е достатъчно като доказателство!

Пастор Пак напуснал поста си като пастор и станал много активен колпортьор. В същото време отгледал и възпитал прекрасен син.

Когато по време на Втората световна война мисионерите напуснали Корея синът на Пак - С.У.Пак,

бил назначен за касиер на Корейския съюз. Тъй като бил финансов служител на т.нар. Американска църква, бил изпратен в затвора. След края на войната, въпреки че бил предан член на църквата, името му било изличено от нейните списъци, понеже бил в затвор и така бил „осквернил“ църквата. Опитал се да обясни на братята си, че причината за влизането му в затвора била неговата дейност в същата тази църква, но те не искали да го слушат.

И така съботата след събота С.Пак седнал на последната скамейка в църквата към Сеулската болница. Мислел си, че, ако църквата е затворила пътя му към членството в нея, това ще му попречи и на пътя към скъпоценните небесни порти.

По време на тези тъжни дни брат Пак стигнал до следния извод: „Бог направи толкова много за мен и въпреки това никога не ще достигна небесните врати. Ще платя десетъка с честта си и ще Му служа. Ще ходя в Неговото светилище в съботния ден чак до смъртта си.“

След време положението се променило и на С.Пак било възврънато пълното и почетно членство в църквата.

Сред многото и различни социални групи, от които Господ призовава работници за Неговата нива, спада и тази, за която едва ли някога бихте се сетили - браконьер, ловуващ нелегално с диви животни в Африканските резервати заради ценните им кожи.

Закария Фонда от Източна Африка казва:

- Благодаря на Бога, че Го срещнах в младостта си. Той никога не ме забрави и ме призова, когато бях далеч от Него. Бях в горите и убивах диви животни, когато на пети септември 1976 г. чух глас да ми казва:

- Това, което вършиш, не подобава на християнин. Това е като да крадеш и е нечисто!

След тези думи плаках в продължение на два часа. Разбрах, че трябва да спра да убивам Божи създания. Намирах се далеч от дома си, но незабавно се завърнах

и дадох обещание пред Бога, че ще работя като колпортьор.

Приятелю мои, обръщам се към всеки, който иска да стане Божий съработник. Да дойде и да се присъедини към нас! Да стане разпространител на религиозна литература, защото това е най-добрата и най-ползвателна от всички професии.

Направил ли си всичко „добре“?

В Лусака, Замбия, има голяма адвентна църква, в която могат да се съберат почти 4000 човека. Дейл Томас призовавал адвентистите да бъдат сред тези, на които Христос да може да каже „добре“! Призовавал ги към следното:

- Ако Господ би те запитал „Какво си извършил?“, ще кажеш ли „Господи, бях предан член на църквата и живях добър живот“? Когато Исус дойде втори път, какво ще си направил готовява, за да предупредиш хората за предстоящия съд и да можеш да им кажеш за Посредника между тях и Бог?

След службата адвентист отишъл при Томас и го помолил за разговор.

Дж.Б.Муинга казал:

- Днес ти говори за мен. Винаги, още от младостта си досега, съм правил това, което съм искал. Искан да живея удобно, искал да имам пари, хубава къща и накрая искал втора жена. Сега съвестта ми започна да ме тревожи и поисках да се върна обратно в църквата. Направих и това. Избрах ме старейшина, но не мога да се сетя за нищо, което наистина да съм направил на нашия Спасител. Досега всичко, което съм вършил, е било за мен! Но сега искам да направя нещо за Него! Искан да стана разпространител на религиозни книги, да срещам хора и да ги каня да дойдат с мен в небесното царство.

„Вярваш ли в тая работа?“

Глен Хауел разказвал за желанието си да бъде пастор, но имал дефект в говора, който му пречел. Решил, че трябва да опита ораторските си способности пред аудитория от един човек и да проповядва, докато говорът му се подобри.

Един ден събудил някакъв човек, заставайки на прага на дома му. Въпреки безпокойството обаче той го поканил да влезе и учтиво изслушал думите, с които Глен представял книгите си. Прекъсвайки брат Хауел, домакинят го попитал:

- Вярваш ли в това, което говориш?

Глен отговорил убедително:

- Да! Не бих продавал книгите, ако не вярвах в тях!

В дух на цинизъм вероятният клиент казал:

- Учих в университет и преди доста време открих, че Библията не е нищо друго освен фикция. Губиш си времето, защото не се интересувам от нея. Но ако искаш някоя вечер да дойдеш отново и да поговорим с жена ми, тогава си добре дошъл. Всъщност ела, ще вечеряме заедно. Би могло да се получи приятно посещение, но не бихме се заинтересували от книгите.

Глен наистина посетил този дом и с удоволствие консумирал добрата храна. Радвал се на приятелското отношение към него от страна на домакините.

Съпругата се заинтересувала от книгите, които ѝ оставял след всяко свое посещение. Тя и съпругът ѝ присъствали на служба в църквата заедно с брат Хауел. Скоро започнали да посещават курс за изучаване на Библията и били кръстени. За всеобща изненада напуснали досегашната си работа и станали много ревностни разпространители на адвентна литература.

Говорът на Глен се подобрил значително. Записал се студент по теология, но не бил сам, защото новите му приятели и придружители в колпортьорството

отишли заедно с него. Днес и тримата работят за Бог.

От Кришна до Христос

Уилям Дейнс от Калифорния разказва за преминаването си от хиндуизма към християнството.

- Израснах в дом на католици, но обърнах гръб на църквата и живях като хипи. Търсейки с нещо да запълня празнината в сърцето ми, станах поклонник на Харе Кришна. Но всеки път, когато навеждах глава в поклон пред грозния му идол, чувах глас, който казваше:

- Да нямаш други богове освен Мен!

Продължих да търся, опитвайки розенкройцери*, Будизъм, езическо преклонение пред слънцето и накрая култ към Сатана. Всички тези религии обещаваха спасение на основата на делата на хората. Започнах да се страхувам. Животът ми беше мъка. Мразех всички. Понякога си мислех, ако умра днес, готов ли съм да срещна Бога? Тогава реших да приема християнската вяра, като заедно с жена ми и дъщеря ми станахме католици. Гласът обаче отново проговори:

- Не трябва да се прекланяш и да се молиш на идоли или образи!

Един ден съпругата и дъщеря ми отидоха на почивка, а аз останах сам вкъщи. Почувствах се празен, като и молитвата към Дева Мария не помогна. Отидох да видя майка си, която ми каза:

- Сине, молих се за теб в продължение на 11 години. Отиди в твоята стая, коленичи и помолу Бог да ти даде прошка.

Това и направих, след което сърцето ми се изпълни с мир и радост. Тежкото бреме се свлече от плещите ми, а молитвата на блудния син бе станала молитва, излизаща от мен към небесния ми Отец. Оттогава

* Розенкройцери са членове на вид Масонска ложа, която са подкрепяли Ленин по време на пребиваването му в Швейцария

открих истинското щастие, вътрешен мир и единствен начин за спасение - Исус! Животът ми се промени в един миг. В началото нищо не свързваше жена ми с църквата, но след две години бе кръстена, а по-късно и дъщеря ми се присъедини към нас. Напуснах работата си, за да стана колпортър, защото исках да разкажа на всеки за красотата на Исуса. За малко повече от 4 години почти 60 души дойдоха при Христа благодарение на моите усилия.

От хипи до проповедник на Евангелието

И свърталище на хипита също може да бъде мястото, където Светият Дух да открие заблудената овца.

През 1971 г. група хипита се забавляваха с купон за поръчка на книгата „Библейски разкази“, който Макс бе намерил. Подтичвайки, каза на останалите:

- Ще го попълня, но така, че ще им струва много време докато ни открият. Ще се позабавляваме с тези проповедници.

Няколко дни по-късно Ева Морланд, разпространителка на религиозни книги, била коленичила в молба към Повелителя да ѝ помогне да разчете това странно име и адрес. Била обиколила улицата от единия до другия ѝ край, докато най-после застанала пред жилищна сграда със съмнителна външност, която давала надеждата, че може би това е търсеният адрес. Веднага ѝ минало през ума, че този, който е подписал поръчката, може да е хипи.

Била посрещната от ужасна рок музика, лоша мизантропия и отвратителни гледки. Запитала се какво търсела тук. Но си спомнила, че Христос е дал живота си и за тези хора. След дълго лутане открила апартамент номер 8 и почукала.

Влязла вътре, Ева започнала да предлага книгите си, но младият мъж я спрял:

- Изчакай. Не бързай толкова. Искам да погледна всяка страница.

Трябвало да започне от разказа за Сътворението и да продължи лист по лист. Като стигнала до второто идване на Исуса и унищожаването на грешниците, видели съзиди по преобразените лица около себе си.

- Бог те изпрати тук, казал Макс. Аз изпратих поръчката за ваши книги, но се държах като шут. Мислех си, че никога не може да ме открие, но ето те теб.

Всички присъстващи хипита си купили книгите и ги прочели.

Когато след време Ева ги посетила, намерила съвсем различен Макс - жизнен, спретнат, ентусиазиран, млад човек.

- Влез, седни, трябва да ти кажа нещо страшно. Откакто ти беше тук, реших да отида на гости на родителите си в дома им в Айова и да ги запозная със съпругата си, която още не бяха виждали. А и там, в градчето, всички се радваха да ни видят. Мисля, че никога не съм ги виждал толкова щастливи.

Жена му също добавила:

- Не можех да си представя, че на света могат да съществуват толкова прекрасни съграждани. Разбираме ли, никога и никога не е проявявал интерес към мен освен Макс.

- Да, и знаеш ли защо е така? Казах им за теб и затова, че ще помагам да се довърши делото Му на земята, за да може Исус да дойде по-скоро отново, казал сияещият от щастие Макс. Баща ми ми помогна да постъпя в Библейски институт Мууди, за да стана съработник на Христовото дело.

Още двамата млади хора откриха пътя за спасението си.

Пилот на бомбардировач става колпортър

Елиас Няги завършил средното си образование в колеж и искал да продължи да учи в Швеция. Но танзанийските военни сили го изпратиха в Русия за тренировъчни полети. Там престоял четири години и станал пилот на голям въздушен лайнер.

Връщайки се обратно в Танзания, Няги извършил пробен скок, но парашутът му не се отворил. Разбрал, че след няколко секунди ще настъпи краят му. Мигове преди тялото му да докосне земната повърхност парашутът обаче се отворил, но не напълно, за да може да го предпази от жестоки наранявания, много счупени кости и ръка, която никога нямало да бъде същата. Лицето му било премазано и разкъсано от удара. Бил откаран със самолет обратно в Русия, за да му бъде оказана специална медицинска помощ.

Страх обхванал Елиас и той почувствал, че този страх идва от Повелителя. Командирите му се опитали да го окуражат, предлагайки му да стане инженер, но той отказал.

- Не, единственото, което искам, е да си отида у дома!

Върнал се в Танзания с желанието да работи като адвентист колпортър, завършил институт за такъв и през 1984 г. станал разпространител на адвентна литература. Брат Няги споделя:

- Осъзнах значението на тази прекрасна работа. Много мои приятели продължават да ми казват „Ти си образован човек, би могъл да постигнеш много неща“. Те обаче не могат да разберат колко е важна работата, която върша. Но Бог знае това, а и аз също, и съм му много благодарен, че имам привилегията да я практикувам.

КАКВО МОЖЕ ДА НАПРАВЯТ ЕДНА КНИГА ИЛИ СПИСАНИЕ

Баща ми, англичанин, млад строителен инженер, работеше на гържавна работа (изпратен от Великобритания) в Калкута, Индия, разказва Мервин Г.Хардинг.

Един следобед, докато пътувахме с влак, той реши да престане да пуши. Отвори прозореца на купето и хвърли навън цигарите, запалката, лулата и торбичката си за тютюн.

Година или две по-късно родителите ми решиха да престанат да консумират и алкохолни напитки. Скоро след това във вестниците бе описан скандал, причината за който става злоупотребата с месо.

- Защо не станем вегетарианци? - се запитваше всеки от нас.

Майка ми търсеше навсякъде готварски книги за вегетариански ястия, но без никакъв резултат. Баща ми пък не можеше да се начуди, как е могъл да оцелее през последните две години.

Веднъж на вратата ни позвъни американка, която продаваше религиозни книги. Майка ми я отпрати, но когато жената затваряше вратата, почувства се задължена към нея и ѝ извика:

- Ако имате готварска книга за вегетарианска храна, ще купя една.

Две седмици по-късно американката отново ни посети, носейки книгата. Майка ми беше във възторг. След като заплати книгата, остана на прага, предствайки изпълнените с рецепти страници. Американката я попита:

- Знаете ли как да приготвяте такава храна?
- Не, а вие знаете ли?
- Да! Искате ли да ви помогна?

Американката идваше редовно, за да помага на майка ми да се научи да приготвя вегетариански ястия. Между двете се зароди искрено приятелство. Постепенно посетителката ни започна да говори за Библията. Интересът на майка ми нарасна, а също и на баща ми. След време и двамата се убедиха в истината, споделена в Библията, и бяха кръстени.

Това е историята на пътя, по който семейство Хардинж станаха колпортьори. Три от децата им отпадоха живота си в работа за църквата.

Но какво би станало, ако жената, продала им книга, не се бе опитала да създаде приятелство помежду им? Какво би станало, ако американката не можеше да отдели време и да учи майка ми да приготвя вегетариански ястия?

Много години преди това непознат приятел абонира Натан и Мери Лейн за адвентно списание. Натан бе методистки проповедник, който си мислеше; че познава Библията. Бе настроен лошо против адвентистите от седмия ден. Мери поливаше списанията с малко газ и с тях палеше кухненската си печка. Но една сутрин си каза:

- Някой полага усилия да ни праща това малко вестниче. Ако някога ме попита, дали сме получавали това, което ни е пращал, не бих могла да нараня чувствата му, като му кажа за какво съм ги ползвала. Днес ще прочета една страница, преди да запала печката.

Статията, която прочела, била за съботния ден. Много я заинтригувала, поради което я прочела докрай. И там, пред кухненската печка, решила да спазва съботния ден.

Но как би могла да каже за това на Натан? Три седмици вършела домакинската си работа в петък и тайно пазела съботния ден.

Една сутрин Натан видял пред къщата си страници от списание да лежи на земята и го вдигнал. На него имало теми, свързани с Библията, които го заинтересували. Отишъл в кабинета си, извадил Библията и потърсил съответните текстове. После коленичил и решил да почита и спазва съботния ден. Но как да каже за това на Мери? Тя би си помислила, че полудял. А и какво би могъл да каже на хората от паството си?

Влизайки в кухнята, хванал Мери за ръцете и казал, че има да ѝ каже нещо много важно. Помолил я да не му се присмива. Можела да помисли, че си е загубил разсъдък, но всъщност не е било така. Мери била разтревожена и учудена. Може би се касаело за ужасна болест? Или бракът им бил в опасност?!

Когато обаче казал решението си, тя се засмяла силно. Това ужасно го наранило. Боял се, че се присмива на новата му вяра.

- Не, Натан, скъпи. Не ти се присмивам. Изпълнена съм с радост. Не си ли забелязал нещо различно в гома ни през последните 3 седмици? Страхувах се да ти кажа! Прочетох в онези списания, които някой ни изпращаше, статия за съботния ден и реших да го спазвам.

Натан Лейн станал служител в Църквата на адвентистите от седмия ден и запознал стотици хора с истините от Библията. Правнуците му са пето поколение евангелски служители, което дължали на непознатия човек, абонирали някога Мери и Натан за адвентно списание.

Чарлз Риш разказва за книгата, с помощта на която след 25 години събрал голяма жетва от семената, които се съдържали в нея. Ето как станало това:

Дорис Гейл посещавала курс за изучаване на Библията. Уроците били изпълнени с почит към Бога и се провеждали всяка седмица. Когато в събота приключи поредният учебен час, Чарлз попитал Дорис дали е разбрала всичко?

- Вярвам, че седмият ден е събота, защото Библията ми казва така.

Взе старо издание на „Библейски разкази“ и каза:

- Тази книга ми показва истината!

Била прочела отбелязаното за вероотстъпничеството в една от главите.

- Откъде намерихте тази книга, госпожо Гейл? - я попита Чарлз.

Тя не знаеше името на човека, който ѝ продал книгата преди 25 години, но ми каза, че по това време е живяла в Портсмут, Вирджиния, и то в тази част на града, наречена Уилиамс Корт. Сърцето на Чарлз подкочило.

- Госпожо Гейл, убеждавах хората в почти всяка една къща там да си купят книгите ни. Беше по времето, което вие описвате и продавах тази книга. Може би аз съм бил този, който ви я продал?

Брат Рип я поканил в църквата ни. Днес Дорис Гейл събира плодовете на радостта, подарени от благословената истина.

Много често тя казвала на Чарлз:

- Братко Рип, всеки ден благодаря на Спасителя за това, че те е изпратил в моя дом.

От последното пени до голямото изобилие

Франк Хендерсън от Нова Зеландия се отбил, почуквайки на прозореца, в дома на възрастна жена, която поради лошото си здравословно състояние не е могла да изкарва сама храната си. Дал ѝ книгата „Моите библейски приятели“ като подарък за нейните внуци. Тогава жената му разказала за живота си.

Единственият ѝ син общувал с лоши приятели и напуснал дома, вземайки всичките пари. Оженил се и му се родили две деца, които тя никога не била виждала. Сега била болна и много бедна.

Тогава Франк ѝ показал книгата „Вие и вашата Библия“, а жената му дала като депозит 5 долара. Книгата трябвало да бъде доставена след 6 седмици, като тези долари били всичките, които имала сега. Две седмици по-късно се обадила на Хендерсън по телефона и настояла да донесе книгата веднага, тъй като вече можела да я плати. Почти е гладувала, за да я получи по-скоро. Шкафовете ѝ били оголени, но тя му казала:

- Господин Хендерсън, имам нужда от тази книга. Не можах да чакам 6 седмици.

Скоро след това Бог я благословил с неочаквано наследство и подобряване на нейното здравословно състояние.

Практикуващ лекар разбрал, че „Библейски разкази“ е книга, по-ценна не само от цената, която има, но и от всяко лекарство, което би могъл да предпише.

Госпожа Холден, обезпокоена майка, решила да заведе осемгодишния си син Дейвид на лекар. След цялостен преглед лекарят обяснил, че момчето има нервно разстройство. Причината била скорошната смърт на баща му, настъпила от неизлечима болест. Дейвид бил много привързан към баща си.

Лекарят казал на госпожа Холден, че Дейвид е твърде млад, за да използва обичайните лекарства, помагачи за възстановяването му. Вместо това предписал по-ефективно лечение.

- Идете и вземете книгата „Библейски разкази“, която се намира в чакалнята ми.

Когато я донесла в кабинета му, лекарят продължил:

- Сега попълнете тази карта и я изпратете. Искам от вас да получите тези издания на Библията и да четете на Дейвид по един разказ всяка вечер.

Госпожа Холден благодарила на лекаря за съвета му. На следващата сутрин позвънила в най-близкото представителство на издателството, отпечатащо книгите. Поискала да ѝ бъдат изпратени колкото е възможно по-скоро. Вълнуваща гледка било майката да

купува „Библейски разкази“ и „Ти и твоята Библия“. Всяка вечер тя четяла по един разказ на сина си. В продължение на 6 месеца Дейвид се възстановил напълно и можел отново да посещава училище.

„Спиритически“ книги спечелват 100 души

Сестра Мануела, възрастна дама от Бразилския съюз, разказва следното:

„Преди да стане адвентистка била много болна. Съпругът ѝ я завел при лечител, който след прегледа заключил, че била физически болна и душевно обезкуражена. Нуждаела се от лекарства, но преди лекарството да може да ѝ помогне трябвало да се избави от душевната слабост, в която била изпаднала. Дал ѝ две книги, които да прочете:

- Тези книги ще ти помогнат!

Книгите били „Животът на Исуса“ и „Светлината на пророчеството в нашето време“.

Лечителят бил купил тези книги, защото мислел, че са книги, отнасящи се за спиритизма.

Госпожа Мануела, горяща от желание да се излекува, прочела книгите. Била толкова вдъхновена от посланията, съдържащи се в тях, че се излекувала напълно и от физическото, и от психичното си неразположение. След прочитането на книгите тя, съпругът ѝ и техните 11 деца станали адвентисти.“

Посредством тези „спиритически книги“ и свидетелството на семейството на Мануела над 100 човека са били спечелени за Христос.

Книги, създали и убиец, и Божий служител

Братята Джордж и Джим Шербонди бяха изпратени в домове за изоставени деца. Джим се бе прикрасил към четенето на евтини романчета и за свой

герой в живота избра Джеси Джеймс. Решил, че трябва да бъде като него, поради което на 17 години вече извършил убийство. Бил поставен от шерифа за извършеното престъпление под попечителство, защото бил малолетен.

Джордж бил изпратен в друг дом и там се научил да обича, както и да дава от себе си. Книгата „Патриарси и пророци“ променила живота му. От нея научила за Спасителя и станал адвентист от седмия ден.

Години по-късно Джим и Джордж се срещнали в Колорадо. Първият брат излежавал присъда в строг затвор заради извършване на престъпление при съществуваща условна присъда. Вторият разнасял на хората благовестието.

Джордж помолил губернатора на щата Колорадо да му бъде разрешено да сменят местата си с Джим: той да бъде освободен, а Джеймс да долежи срока на присъдата му. Но молбата била отхвърлена. По-късно Джеймс отново пристъпил закона и бе застрелян.

Джордж живял полезен за спасението на другите живот. Сега ходи по домовете и предлага адвентни книги.

След 45 години все още жънеца успехи

Преди повече от 45 години колпортър продавал книгата „Великата борба“ в цяла Западна Небраска. Понякога може би се е чудил, какво добро би могла да направи една книга. Но продължавал да продава, придобивайки посредством вярата си увереността, че „за резултатите от разпространението на религиозните книги не трябва да се съди по сегашното отношение към тях“.

В Денвър, щата Колорадо, Джон Фаулър намерил стар и окъсан екземпляр на „Великата борба“, продаден в Небраска от колпортър, обиколил някога целия щат с тази книга. Жена, която присъствала на срещи-

те с Джон, разказала интересни подробности около тази книга.

„Преди повече от 40 години нейната леля приела истината, съдържаща се в книгата, и била кръстена. Въпреки неodobрението на нейния съпруг останала вярваща, като и 6 от децата ѝ също станали членове на адвентната църква. Без съмнение много от потомците ѝ сега са вярващи и помагат на хората да приемат благовестието. Само небесата ще разкрият всички резултати от продажбата на книгата „Великата борба“.

В една бурна нощ, със силен вятър, мокър сняг и хлъзгави пътища, Лайл Де'Риймър се обадил в дома на Дейвид Шуман в Албърт Лиу, щата Минесота. Членовете на това семейство били католици, а 3 от децата им имали книгата „Библейски разкази“ и посещавали курса „Вярата Библия“.

Когато госпожа Шуман прочела от втория том разказа за това, как Бог е предвидил за шестия ден от седмицата събиране на повече манна за храна на скитащия се в пустинята еврейски народ и никаква на седмия ден, съботата, нещо започнало да се прояснява в съзнанието ѝ.

Сравнявайки прочетеното с уроците за изучаване на Библията и със самата Библия, 2-жа Шуман посяла вярата в сърцата на децата си. Те поускали още уроци, а след време всички били кръстени. Много са семействата, които чакат някой да почука на вратата им с това вълнуващо послание.

ЛИТЕРАТУРНА ДЕЙНОСТ „СЕРЕНДИПИТИ“

Точното значение на думата, обозначаваща случайно откритие, е „способността да се откриват ценности, без да са били търсени“.

Сър Хорас Уопол изковал думата „serendipity“ от Персийската легенда за тримата принца от град Серендип, които, благодарение на щастлива случайност или прозорливост, се завръщали от всяка задача с неочаквано успешен неин край.

Когато Колумб се опитал да открие пътя към изток, той се „спянал“ в Америка. Когато Едисон се опитал да изобрети електрическата крушка за осветление, той създал фонографа. Александър Флеминг открил пеницилина благодарение на плесента, която вятърът довял и която паднала върху съда с опитните бактерии, като ги унищожил.

„Първо търсете Божието царство... и всичко останало ще ви се прибави“ (Матей 6:33).

Христос е споделил с нас най-великия от всички начини да се откриват случайно ценностите, които ни заобикалят.

Колпортьорката Уендъл Спринтър отишла да вземе известна сума от един от хората, които не са изплащали вноските. Успяла да го запише за курс за изучаване на Библията, а по-късно било кръстено цялото му семейство. Това било истинско щастливо откритие.

Студентката Дарлин Симънс решила твърдо, че трябва да даде на хората възможност да купят адвентни книги. В посетен от нея дом обаче не намерила никой, поради което го посетила още 7 пъти, докато

най-после се срещнала с живеещите в него хора и им продала от книгите си. По-късно отново ги срещнала, но те вече били кръстени адвентисти. Това също е щастливо откритие.

Когато Пол Грейв имал неприятности с колата си и я откарал в сервиз за ремонт, продал на механика редица книги, единствените, които бил продал за деня. Това било щастливо откритие.

Корейското момиче, което отстъпило мястото си в автобуса на възрастна жена, приключило деня, като продало пълен куфар с книги, а освен това било помолено да разказва из целия град за книгите си. И всичко това било с одобрението и съдействието на полицията. Така узнало какво означава случайното, щастливо откритие.

„Не идвайте, когато съпругът ми си е в къщи“

А.Ръсел Томас работел заедно с колпортьор, който продавал адвентни книги към Конференцията за Арказанс, щата Луизиана. Двамата влезли в контакт с много разговорлива, отказала се от адвентната си вяра жена, която обаче проявявала интерес към адвентните книги и помолила колпортьорите да я посетят отново.

- И бъдете внимателни, елате когато аз ви кажа, за да съм сигурна, че мъжът ми го няма. Ако той си е в къщи и вие дойдете, има вероятност да бъде груб с вас и дори да ви нарани. Той мрази проповедниците.

Двамата разпространители на книги я посетили в предварително уточненото време. За съжаление не е била в къщи, за да ги посрещне, но затова пък „опасният ѝ съпруг“ бил там. Той ги поканил да влязат и отначало се държал хладно, но скоро станал по-приятелски. Божият Дух му внушил да си купи от предложените му книги и да се запише за курса „Гласът на пророчество-

мо“. Дори била съставила програма, по която да му дават уроци за изучаване на Библията. Много скоро всички членове на семейството започнали да посещават съботното училище, а „опасният“ съпруг възприемал адвентната вест дори с по-голяма готовност от останалите.

Дори едно късче хартия

- Какво е това? - попитал Даниел Зуу Зуу свой съученик, съзирайки купчината от стари списания от съботното училище в спалното помещение, което числели.

- Ще ги сложа в куфара си, решил Даниел, и когато си отивам в къщи за ваканцията, ще ги използвам за забавление по пътя. Няколко дни по-късно, на път за Йоунг, Камерун, Даниел извадил няколко списания и ги хвърлил през прозореца по време на движението на влака. Хората се блъскали, за да го вземат, дори се сборичкавали върху някоя от тях. Така Даниел хвърлял списание след списание през прозореца. Колко ли много се е забавлявал! След това започнал да разбира, че няма да му остане нито едно. Късайки лист след лист, продължил да се забавлява, хвърляйки ги през прозореца на влака.

След четири години Даниел, вече студент, срещнал механик, който бил закачил на стената на всекидневната си намачкана картина.

- Откъде взе това? - го попитал Даниел.

Щастливо изглеждащият човек отговорил:

- Аз съм адвентист от седмия ден. Преди около 4 години, когато работех по железопътната линия, едно момче хвърляше от преминаващия влак страници от списание. Една от тях попадна в краката ми. Вдигнах я, подтикнат от любопитство. Бог говори с мен чрез този лист хартия. Отдадох живота си за Христос и после потърсих адвентната църква.

Със съзри в очите Даниел възкликнал:

- Аз бях това момче!

И тъмната стаичка може да спечели душа

По време на Гражданската война в Камерун мюсюлманин се страхувал да не бъде убит. Приятел християнин му казал:

- Ела в дома ми. Аз ще те защита!

Семейството скрило госта в килера на къщата. Времето едвам течало и той помолил да му дадат нещо за четене. Занесли му християнски книги и мюсюлманинът поискал да научи повече за Исус. След като размириците престанали, отишъл в книжарницата, където се продавали християнски книги. Намерил книга от Робърт Дж.Уейландс със заглавие „За по-добро бъдеще“. Какво щастливо откритие! Намерил Христос и Неговата събота и отишъл при човека, който го бил укривал по време на войната, като го попитал:

- Знаеш ли, че съботата е седмият ден от седмицата?

- Да, аз спазвам и почитам този ден!

Така бившият мюсюлманин приел не само Исус като свой Спасител, но и съботата като ден за почивка и отмора. Продължил да напредва и се обогатява във вярата, докато му се открило цялото послание.

„О, сбърках вратата“

Една сутрин Гари Трейси от Омаха, щата Небраска, попаднал на един от най-студените „айсберги“, които някога бил срещал. Човекът не проявявал никакъв интерес към Библията. Тъкмо преди да свърши с обясненията си, Гари се сетил, че е забравил да сложи разписките за абониране в куфара си. Помолил стопанина на къщата да го извини и в желанието си да излезе на двора и да отиде до колата, отворил вратата, но

вместо на двора се озовал в банята. Много притеснен, Гари излязъл бързо от банята и казал:

- О, сбърках вратата.

Домакинът избухнал във весел смях. Гари също се засмял. Когато се върнал обратно в къщата, установил с приятна изненада, че домакинът все още се смее. Той се бил разведрил и превърнал в напълно друг човек. За изненада на Гари купил поредица от религиозни книги.

Току-що Гари преминал през вратата на „случайното“ (има ли случайност) щастливо откритие.

Изключително ценна находка

Тери Камерер и Виктор Оберхолд били приятели и учели заедно в Юнион колеж. Тери бил отказал се от вярата си адвентист, а Виктор бил католик. Тери много обичал да чете евтини романчета и загубил интерес към духовния живот. Родителите му дълго и искрено се молили за него. Направили всичко, което можели, за да му вдъхнат кураж и да се кръсти, но без успех.

Виктор изучавал Библията с много и различни хора. Дори го правил и с Джордж Вангеман*, но още не бил взел решение да отдаде живота си на Христос и да се присъедини към адвентната църква.

След време хора от адвентното издателство посетили колежа, в който учели двамата младежи. Набървали разпространители на книги и разказвали, че религиозни книги са помогнали на млади хора, учейки ги на ценностите в живота и как да избягват сатанинските клопки (напр. употреба на наркотици).

И Тери, и Виктор започнали работа в помощ на младите хора. През лятото обикаляли къщите и предлагали адвентна литература.

* Джордж Вангеман е най-големият адвентен телевизионен проповедник.

По времето, когато били в младежки лагер, с помощта на мисионера Самър Рали директорът на агентството издателство Джордж Дронън установил, че Тери и Виктор все още не били кръстени. Джордж съвсем предпазливо и внимателно, но настоятелно им въздействал по такъв начин, че да ги убеди да станат членове на църквата, за да могат да вършат това священо дело. И двамата се съгласили.

- Това не е проблем. Ако трябва да бъдем кръстени, за да станем разпространители на религиозна литература, уредете нашето кръщение.

Двамата младежи в началото помагали на другите, но после помогнали един на друг, а и на себе си. Двойно по-ценно откритие, родено от „случайността“.

Разходи за три месеца, платени благодарение на нечия доброта

Студент колпортьор пътувал в много претъпкан автобус и отстъпил мястото си на изморена жена. Три дни по-късно случайно посетил нейния дом. И двамата били много изненадани от повторната си среща. Жената си купила по една от всички книги, които той носел. След това влязла в друга стая и донесла малка кутийка, казвайки:

- Спасявала съм тези пари за по-специален случай. Открих, че сега е времето да ги използвам.

Била доволна, че дава парите на студент. С тях той платил разноските си за цели 3 месеца, през които била училищната му ваканция и когато помагал Христовото дело. Започнал новата учебна година с добра стипендия като награда за проявената колпортьорска дейност.

Заслужава си да се работи в бурни дни

Още в самото начало Бернис Гоец показа, че може да постигне успех като колпортьорка, защото обичаше хората и вярваше, че са готови да си купят книга от нея. Не се страхувала да ги моли да си купят. През един непоносимо горещ ден заедно разнасяхме книги и аз я попитах:

- Не си ли изморена и не ти ли е горещо?

- Не, тези хора ще страдат в много по-голяма горещина, ако не се мъча сега, за да ги спася!

Бернис посещаваше къщите в много беден район на Детройт. Изглежда, че по-скромните домакинства винаги имали повече средства за религиозни книги. Накрая посетила и голяма къща, била посрещната любезно, но ѝ бе даден типичният отговор:

- Елате пак на този и този ден и ще си поговорим.

На уречения ден Бернис била много болна. А и вечерта се развихрила буря. По-късно сподели следното:

- Чувствах се ужасно, главата ми се пръскаше, но в Божието име имах уговорена среща. Излязох от къщи, спъвайки се, и карах със замъглени очи. Семейството, в което отидох, бе твърде изненадано, че идвам в такава бурна вечер. Приеха ме мило и с готовност си купиха от предложените религиозни книги. Когато ги попитах, дали не биха искали да вземат уроци за изучаване на Библията, те се съгласиха. Уговорихме се за вторник вечер.

Всички от тази къща приели благовестието и били кръстени. След време майката решила, че трябва да работи на половин работен ден като разпространител на религиозни книги. Бедните домове били посещавани от добрата госпожа, живееща в тухлената къща на хълма и чукаща на вратите, като разказвала колко много обича Исус.

Баща подгонва дъщеря си и бива хванат от „серендипити“

Кениецът Ки Кую имал 7 деца, които със загриженост предупреждавал:

- Не искам да ходите на онези еврейски събрания!

Но 12-годишната Юмбора чула музиката, полюбопитствала и въпреки забраната посетила събирането. На следващия ден в дома им царяло напрежение. Баща ѝ се бил самоназначил за полицай, като следял да не би да излезе същата вечер. Юмбора изчакала удобен момент и когато изглеждало, че никои не я наблюдава, се затичала към мястото на събирането. Но баща ѝ не я изпуснал от погледа си, изтичал след нея и я хванал. Юмбора вдигнала толкова шум, че скоро тълпа се събрала около тях. Докато всички говорили един през друг, момичето избягало от баща си и отишло на срещата с евангелиста. Баща ѝ тръгнал направо към мястото на събирането, влезнал в залата веднага след дъщеря си, но, понеже събирането вече било започнало, седнал в ъгъла на помещението.

- Ще я изведе оттук веднага, щом мога, мислел си той.

Човекът, застанал пред всички, се изправил и попитал:

- Кой доведе тази вечер гост със себе си?

- Юмбора, Юмбора, Юмбора, завикали в глас децата.

Евангелистът попитал:

- Ще стане ли, ако обича, гостът на Юмбора!

Всички погледи били насочени към нейния баща. Малко засрамен от себе си, но все пак горд, че децата не само знаели името на дъщеря му, но и била уважавана, той се изправил. Сега трябвало да остане до края на събирането.

Да, бил хванат. Светият Дух го направил. На следващата вечер вече не се притеснявал за Юмбора, защото

то сам търсел начин да се изплъзне от погледа на жена си и да отиде на беседата. Бил развълнуван от адвентната вест. Скоро и майката, и всичките ѝ деца посещавали вечерните срещи. Бащата, майката и Юмбора били кръстени. Така загриженият в началото родител станал разпространител на религиозна литература. Покъсно отишъл да учи в Бугена колеж в Уганда. Днес той е известният пастор Джеймс Муанги от Найроби, Кения.

В Корея брат Ким, симпатичен млад човек с парализиран крак, имал много извинения, за да откаже да работи като колпортьор. Но искал да помага за разпространяването на Библията.

Един ден Ким посетил директора на голяма частна гимназия, който се заинтересувал не само от предложените му книги, но и от личността на брат Ким.

- Откъде идвате? Християнин ли сте? Какво представлява вярата, проповядвана от вашата църква?

Започнали да изучават Библията, като брат Ким посещавал директора в дома му и помагал да се запознае с цялата адвентна вест. Почти веднага директорът започнал да спазва съботата и да разказва на учениците си за това, но по-обобщено. Променил училищната програма от началото до края на седмицата. В събота имали съботно училище и църковна служба, като учениците били освобождавани в 12,30 часа. Брат Ким станал техен наблюдател и пастор, докато ги научи как да провеждат сами църковните служби.

Още неочаквани „серендипити“

Колпортьор в Източна Африка искал да основе съботно училище. Вечер провеждал до местния бар евангелизаторски събрания. Когато собственикът на бара дошъл на работа, заведението му било празно.

- Защо няма посетители?

- Всички са на среща с адвентиста, - бил отговорът, който получил.

- Ще отида и ще ги доведа!

Но собственикът бил толкова очарован от адвентната вест, че я приел много скоро, записал се за частни уроци за изучаване на Библията и станал член на адвентната църква. Разбира се, барът бил затворен завинаги.

Пастор открадва картите

Пастор от църквата Инланд в Африка намерил голямо количество карти за записване за курса „Гласът на пророчеството“.

- Тези карти няма да направят нищо лошо, обървайки хората, които вече имат своя религия, ако ги унищожа.

Взел всичките карти и възнамерявал да ги изгори. Но любопитството надделяло и решил, че би могъл да се запише за този курс. В резултат почти веднага приел вестта за съботния ден. Малко повече време му било необходимо, за да възприеме истината за смъртта и наказанието на грешните, но накрая решил да тръгне с Божия народ. След много уроци за изучаване на Библията бил кръстен и станал разпространител на адвентна литература. Сега този човек обикаля и записва хората за курса „Гласът на пророчеството“.

Много поучителна и интересна е историята на семейството Шарп. Колпортьорът Камбел бил на път за Аляска, когато срещнал господин Шарп в Националния парк Йелоустон. Шарп бил фермер от Небраска и отивал на почивка в Калифорния.

Камбел и Шарп променили плановете си и останали допълнително една седмица, за да изучават Библията заедно. Фермерът разбрал, че Библията показва истината за седмия ден, събота, и още много други скъпоценни истини, които за него били нещо ново. Вър-

нал се в Източна Небраска и основал адвентна църква. Тримата му сина Норман, Джордж и Джон, които първоначално искали да се запишат в методистка семинария, станали адвентисти от седмия ден и пастори.

Как може да бъде постигната благородна цел

Д-р Израел Ресио от Антилския колеж работил с много млади хора. Искал да предаде това безценно образование, което не може да се получи само от книгите.

- Убедих се от личен опит, че продаването на адвентна литература може да направи много за човек с благородна цел в живота. Работих 3 години на пълно работно време като колпортьор и 8 години всяко лято като помощник ръководител на студенти. Господ ми даде привилегията да видя 12 души, кръстени благодарение на усилията ми. Беше създадена църква и започна работа съботно училище. Това донесе свежи изменения в живота ми. Сега приемам в кабинета си два вида млади хора: тези, които имат определени цели, и живеят без каквато и да е цел. Последните съветвам да търсят себе си и да открият какво добро могат да направят за този болен свят. Да поставят в ръцете на нуждаещите се книги, които ще отворят сърцата им за Божието слово.

Около 1/6 от студентите ни печелят средства за образованието си, като продават адвентни книги. Това наричаме наша основна дейност, тъй като тя помага за създаването на най-добрите ни работници. От наблюдаване живота на стотици млади хора знаем, че няма нито една добра цел в живота, която да не може да бъде постигната чрез убеждение! Преди няколко месеца посъветвах млад човек, загубил интерес към всичко, да намери себе си, като ходи от врата на врата и споделя живота си с другите. Сега той е нов

човек и иска да бъде колпортьор. Убеждението постави цел пред него.

КОГАТО БОЖИЕТО РЪКОВОДСТВО ДОЙДЕ НАВРЕМЕ

Съпругата ми Фейт и аз решихме да прекараме известно време в Колорадо Спрингс, работейки заедно със сина ни Кендал и колежата му Крейг Вайт. Отидохме там само дни преди евангелизацията.

Избрахме си района около църквата. Кендал и майка му убеждавали хората да си купят адвентни книги. Посетили и къщата на жена с груби и невъзпитани обноски. Показала се сърдечна и приятелски настроена, но купила само двете малки книжки „Подчертаната Библия“ и „Пътят към Христа“ (и двете имали цена почти един долар). В резултат от посещението, молитвата, малките книжки и поканата, отправена към жената, тя започнала да посещава адвентни сбирки и станала първата спечелена за Христа от това място.

Сънят и бялото прасе

Запознаването на братята Хендерсън с адвентната вест приличало много на борба с голяма риба. Почти през цялото време те се борили и съпротивлявали. Но голямата риба си заслужава тежката борба. След продължителна и усилена борба и усърдно изследване на Библията Джак и Дж.Дж. били кръстени. Джак бил управител на универсален магазин. Когато се нало-

жило да спазва съботния ден, напуснал и станал продавач, но скоро заел отново ръководен пост.

Когато Джак станал колпортьор към Конференцията на Чезапийк, през първите три седмици не могъл да продаде нито една книга. Запитвал се как ще може да разпространява занапред религиозна литература.

Когато някакъв човек го помолил да му продаде книги, бил шокиран. Джак продължил да говори и човекът внезапно променил решението си, отказал да купи литература.

- Никога няма да го забравя, защото се научих, че има момент, когато трябва да спра да говоря и да започна да пиша.

Веднъж колпортьорът Дж.Дж. снудвал крави, които излизали от кална локва (обикновено кравата се подкарва с остен през дезинфекционна течност, както при лечение на болест или при белязване). В същата ферма видял и малко бяло прасе, което се хранело от корито в кочината. Разказал всичко на жена си и тя казала:

- О, Дж.Дж. Това е налудничав сън.

- Не, това не е просто сън. Бог иска да ми каже нещо с него.

При разпространяването на книгите Дж.Дж. искал непременно да намери показаната му в съня ферма. Наистина я открил, но Сатана бил там и искал да го плаши.

Стопанинът на фермата бил излязъл. Дж.Дж. бил посрещнат от няколко жени, едната от които изглежда така, сякаш е обладана от Сатана.

- Изчезвай оттук или ще те застрелям!

Дж.Дж. се опитал да я успокои, като ѝ казал следното:

...м да ти кажа нещо по-особено. Всъщност Бог ми посочи тази ферма чрез видение.

Разказал на жената за малкото бяло прасе. Но тя го прекъснала, викайки:

- Изчезвай оттук, предупреждавам те, или ще те застрелям!

Друг ден Дж.Дж. отново посетил фермата, но преди това се помолил горещо на Бога:

- Господи, моля Те, нека това малко бяло прасе излезе до коритото, за да се уверя, че точно това е мястото, където ме изпращаш. Моля Те, защитавай ме.

Когато го видяла, жената изкрещяла на съпруга си:

- Това е човекът, който е видял фермата ни насън. Трябва да е или Мойсей, или пророк или нещо такова!

Божият Дух надделял и семейството се съгласило да купи „Животът на Исуса“ и „Великата борба“. Но след малко, толкова внезапно, колкото и решили, се отказали от покупката на книгите.

Дж.Дж. се помолил отново:

- Скъпи Боже, нека онова малко бяло прасе излезе от коритото.

Точно в този момент малко бяло прасе се появило около коритото с храна. Божият Дух отново взел превес и хората сега купили религиозни книги. Стопанинът на фермата изкопал сандъче с пари, с които заплатили книгите в брой.

Дейвид Сандавол видял по време на сън лицето на шофьор на камион, който търсел истината. От съня Сандавол знаел мястото, като още на следващия ден започнал да търси шофьора. Без съмнение бил воден от ангел, тъй като при отиване на мястото видял бял камион и неговия шофьор.

Може би шофьорът бил малко уплашен, защото бил много възбуден.

- Спри, видях те в съня си, извикал Сандавол.

След това обяснил на шофьора значението на разпространяването на религиозни книги. И още на пътя му продал поредица от книги.

Друг силен във вярата колпортьор се отбил само за миг в дом в подходящ момент. Видял обезкуражен човек, отлагащ опита си за самоубийство. Точно когато почукал на вратата мъжът си прерязал вените на китките. Посещението се превърнало в бъркотия, но животът на човека бил спасен.

Веднъж земетресение станало точно навреме. Разпространител на религиозна литература не можел да привлече вниманието на хората, поради което им казал:

- В последните времена ще има земетресения...

Силно земетресение разтърсило къщата. Така привлякъл вниманието на стопаните и те купили книгата.

В друг случай Светият Дух отложил подготовката за смъртта.

Жанет Щолес представила „Твоята Библия и ти“ на вероятна купувачка. Тя обаче изглеждала недостатъчно убедена, за да купи книгата, и казала:

- Нямам пари, за да платя книгата.

Жанет си тръгнала, но била помолена да се върне. След размяната на мисли жената ѝ казала, че ще вземе книгата. Когато Жанет попълвала поръчката, жената добавила следното:

- Ще заплатя веднага!

Донесла гамска чанта и споделила на Жанет, че спестявала парите за погребението си. Но сега решила да промени предназначението им.

Глен Юрт предложил на възрастна жена да си купи няколко книги от поредицата „Библейски разказ“ за всяко свое внуче, като я попитал колко броя ще иска. Жената отговорила, че са ѝ нужни 14 книги.

Глен не можел да си спомни кога е написал поръчката, кога се е помолил заедно с жената, нито кога я записал за курса „Гласът на пророчеството“. Не помнел дори дали ѝ е казал довиждане. Единственото, което било останало в паметта му, било това, че след

завръщането си у дома искал да разкаже на съпругата си Шърли за случката.

Много добре си спомнял обаче деня, когато занесъл книгите. Задъхан от възмущение, с леко потрепващ глас, Глен казал:

- Госпожо, донесох книгите!

Само здравето сърце на Глен му помогнало да издържи шока от последвалите думи:

- Господин Юрт, промених решението си относно книгите. Реших, че ще ми е нужна и още една за мен. Имате ли една книга в повече?

КОГАТО ИДВА РЕД НА КУПУВАЧА ДА ГОВОРИ

Колпортьорката Милках Уангари Уанджохи престанала да бъде такава и започнала да работи друго. Веднъж на улицата се срещнал с човек, който не знаел, че временно е престанала да разпространява религиозни книги. Казал ѝ следното:

- О, благодаря ви, че посетихте и моя дом. Благодаря ви за книгата, която ми продадохте. Имате прекрасна професия. Моля ви, никога не преставайте да я практикувате.

Във връзка с казаното Милках споделя:

- Съвестта ми започна да ме безпокои. Сякаш беше ми говорил ангел и отново започнах да разпространявам религиозни книги.

Понякога, търсейки обратната връзка с хората, купили адвентни книги, ние им задаваме въпросите „Използвате ли книгите ни?“, „Мислите ли, че сте платили твърде много за тях?“

Разочаровани сме, когато хората споделят, че не ги четат, но много рядко чуваме оплакване, че са платили твърде много.

- Не бих пожалил и хиляда долара, ако знаех, че книгата, която купих, няма да мога да заменя с нещо друго.

Друг човек казал:

- Ако тези книги биха предпазили децата ми от неприятности, бих дал цялата си ферма, за да ги купя.

Сред многото писма, изпратени ни от купувачи, има и едно, адресирано към колпортьора. В писмото се споделя следното:

- Със сигурност трябва да сте прекрасен човек. Уверен съм, че ангелите очакват вашето и моето отиване при тях.

Не е рядко мнението, че колпортьорите са като ангели.

Грейс Хъфейкър и нейната сестра продавали през лятото адвентни книги в университета Андриус. И двете разказват:

- Най-добри за продажбата бяха дъждовните дни. Тогава майките бяха у дома си и често искаха от нас да четем на децата им.

Един ден представител на издателската асоциация на Хералд и Ревю решил да разбере как хората приемат адвентните книги. Вървял след цитираните две сестри. В една от посещенията от тях къщи домакинята, впечатлена от работата на двете млади жени, казала следното:

- Знаете ли какво извърши този малък ангел? Сложих детето ми на коленете си и му прочете от изключителната книга. Дамата бе най-милият гост, който някога съм имала.

Когато купувачите имат собствено мнение

Има купувачи, които могат да накарат невнимателния колпортьор да се върне в реалността. Не са много тези, които се противопоставят и предизвикват проповедника, увлякъл се в красноречието си. Разпространителят на религиозни книги научава всеки ден в „колежа на живота“, че ако вдигне звездата твърде високо в облаците, хората могат да я свалят.

По време на „Голямата седмица“ имах огромен успех в продаването на книги. Бях обхванат от ентусиазъм, когато на улицата ме спря жена, вдигайки внезапно ръката си, за да я забележа, и каза:

- Господине, изглеждате така, сякаш всеки купува от книгите ви?

Погледнах я, усмихнах се и отговорих много глупаво. Наистина още веднага съжалих за отговора, но все още плащам за него.

Трябваше да се помоля смирено и да кажа:

- Благодаря ви, госпожо. Много съм ентузиазиран от работата си, защото това, което е направено за семейството ми, според другите хора е направено и за техните семейства.

Но вместо това казах следното:

- Тази седмица нашата организация нарича „Голямата седмица“. Ако вие не си купите книга, ще бъдете първата, която не си е купила през цялата седмица.

Без и следа от усмивка жената ми отвърна бързо:

- Тогаваше ще бъда първата!

Понякога и купувачът може да се заеме с продажбата на книги вместо колпортьор и да прави това по-добре от него. В западната част на Танзания човек, който бил много доволен от книгите, които си купил, отишъл в собствената си църква, показал на хората, какво е купил, и казал:

- Тази книга, „Божии отговори“, е великолепна!

Няколко седмици по-късно колпортьорът, който му бил продал книгите, се върнал и научил добрата новина, че църквата искала още от цитираната книга.

След време разпространителят отново посетил членовете на тази църква и с радост установил, че всички книги с цитираното заглавие вече били продадени.

Много приятно семейство католици имаше 9 деца. Съпругът беше търговец и живеел в красив дом. Някои казват, че е трудно да се продават книги на търговец, но в случая се оказа, че бе по-трудно да се продаде на съпругата му. Тя имаше извинение всеки път, когато трябваше да откаже.

- Книгите са наистина хубави и бих могла да ги използвам в класа за изучаване на Библията, в която преподавам, но едва ли си заслужава. Децата ни няма да ги четат.

Съпругът се опитал да я убеди, а аз продължих да описвам предимствата на книгите. За съжаление колкото повече говорихме, толкова по-малък ставаше шансът да я накараме да купи. Най-накрая съпругът взе чековата си книжка, попълни един чек и каза:

- Просто ще пратим веднага!

Купувачите са толкова светци, колкото и колпортьорите

- Благодарение на Бога и на любовта му купувачите също се молят дейността на колпортьорите да бъде резултатна.

Когато Бевърли Кинси от Орегон започнала да работи като колпортьорка, в началото била свенлива и се страхувала. В първата посетена от нея къща била посрещната от домакинята и преживяла няколко прелестни мига, разговаряйки с нея за любовта и на двете към Исуса. Милата жена си купила „Библейски разкази“ и обемните „Библейски четива за дома“.

Бевърли била много щастлива, че още през първия работен ден към нея се отнесли много добре. Дори записала любезната стопанка за курса „Гласът на пророчеството“.

Преди да си тръгне, Бевърли попитала дали могат да се помолят и да поблагодарят на Бога.

- С удоволствие. Бих искала да се помоля с вас и за вас и за новата ви работа.

Двете жени се помолили, търсейки Божията благословия като ръководна нишка в живота на всяка от тях. Можете ли да си представите вълнението им, когато по-късно двете се срещнали на селски панаир пред щанда с адвентни книги. Някогашната купувачка попитала:

- Вие сте Бевърли, със сигурност си спомням за вас. Кажете ми, все още ли продавате от онези чудесни книги?

Бевърли отговорила положително. Дамата продължила:

- Колко хубаво, че Бог отвърна на молитвите ни. Тогава изглеждахте толкова изплашена. Много често си спомнях за вас. В семейството ми се молихме за вас.

След това си поговорили и взаимно се уверили, че идването на Спасителя ще е съвсем скоро. Разделили се, сигурно без да се видят повече чак до идването на Исуса.

- Изпълнените с обич молитви на жената, както и молитвите на моите братя и сестри от тази така прекрасна църква, продължават да ми дават смелост да посрещам всичко, което ми е приготвил Бог, разнасяйки чрез книгите Божието слово, споделя Бевърли.

На Филипините живял много гребен човек, който работел като разпространител на религиозни книги. Бил много стеснителен, а от време на време и дори боязлив. Продал книгата „Великата борба“ на едър и широкоплещест мъж. Когато отишъл у дома му, за да я занесе, мъжът го видял да идва и се запътил към стената, където имало закачен голям нож в калъф. Дребният колпортьор бил сигурен, че домакинът е отишъл да вземе голямото мачете от стената, уплашил се, обърнал се кръгом и побягнал толкова бързо, колкото му държели краката. Едрият човек схванал веднага положението и се затичал след него. Било истинско преследване. Малкият човек осъзнал, че не може да се спаси. В същото време два пъти по-големият от него човек, поемайки си въздух, го попитал:

- Не сте ли вие този, който продава книги?

Със страх колпортьорът отговорил:

- Да.

- Няма защо да се страхувате. аз искам само книгата си. Държа парите в ножницата на този нож.

В западната част на Ню Йорк колпортьор продал книгите „Библейски разкази“ и „Великата борба“ на семейство. Не след дълго те го помолили да посети дома им и заедно да изучават Библията.

Един съботен следобед разпространителят на религиозните книги отишъл заедно със семейството си в дома на тези хора. Децата от двете семейства излезли да изгряят край пътя. Скоро се чул писък. Още с тръгването родителите и от двете семейства разбърнали, че едно от децата било блъснато от кола. Колпортьорът коленичил край нараненото дете, обърнал го по гръб и видял, че било синът на другото семейство. Бил загрижен да не би тази трагедия да обезкуражи родителите на момчето и те да загубят вярата си в Бога и Библията.

Момчето не дишало. Колпортьорът приложил изкуствено дишане уста в уста, докато чакали да дойде линейката. Въпреки незабавната помощ, която била оказана, животът на детето бавно угаснал същия следобед.

В малкия параклис в болницата адвентистът колпортьор се помъчил да утеша съкрушените родители. Бащата казал:

- Радвам се, че купихме тези книги. Синът ми толкова много хареса „Библейски разкази“.

Известно време след трагичната случка семейството било кръстено. Сега изпитват радостта от благословената надежда за повторното идване на Исус, когато всички отново ще бъдат заедно.

Много хора препоръчват книгите, които са си купили от колпортьори

Това писмо дойде при нас от Първа баптистка църква:

„Чувствам се задължен да ви препоръчам книгите „Библейски разкази“, „Разкази преди лягане“, „Моите Библейски приятели“ и „Тини Том библиотека“. Жена ми и аз дадохме първите две на нашите деца. И трите книги са предназначени за християни в юношеска възраст. Не само от сърце препоръчвам тези книги, но

мисля, че е голяма несправедливост от страна на родителите да лишават децата си от подобни книги, чрез които Светият Дух ще направлява започващия им живот. Нищо не е в състояние да извини родителите, които отдават по-голямо значение на материалните, отколкото на духовните ценности.

Искрено ваш..."

Левис Динини получил писмо от жена, която била купила книги за 400 долара. Пишела следното:

„Много ми харесват книгите, които купих от вас. Искам да знаете, че не бих ги продала дори и някой да ми предложи 5000 долара за тях.“

Жената наистина споделяла това, което мислила, защото купила още книги за 200 долара. В заключението тази ентусиазирана купувачка пишела следното:

„Бих искала да имам достатъчно време, за да излизам и да разказвам на всеки, който има деца, колко прекрасни са книгите, които купих от вас.“

Момче, което слушало обясненията, които колпортьор давал за книгите си, казал на своя баща:

- Ще забравя за велосипеда, който ми беше обещал, ако ми купиш тези книги.

Други деца уверявали родителите си:

- Ще минем и без бонбони, и без сладолед, докато не изплатим купените книги.

Пак момче казал на баща си:

- Ще продам кучето си и ще ти помогна да купиш тези книги.

Майка съжалявала, че не била купила книгите по-рано. Няколко месеца по-късно телефонирала на колпортьора на адвентни книги и казала:

- Моля ви, донесете тези оформящи характера на човек книги колкото можете по-скоро. Мисля че съм чакала достатъчно дълго, момчето ми вече се сърди, че не съм ги купила досега.

Има и родители, които писали на колпортьора, продал им книги:

„Снощи малкото ни момче се моли: Небесни Татко, моля те благослови човека, продал ни тези книги!“

„НЕ Е НЕОБХОДИМО ДА СИ ЛУД, НО ТОВА ПОНЯКОГА ПОМАГА“

Ако колпортърът не е винаги искрено усмихнат, едва ли би могъл да продава книги. Ето защо разпространителите на книги имат за случая следната пословица: „Не е необходимо да си луд, за да работиш като продавач на религиозни книги по улиците, но това понякога помага“.

Робърт Дж. Уейланг ходел от къща в къща, предлагайки адвентни книги, когато почукал на отворена врата. Това станало в Чатахучи, Флорида, където се намирала щатската болница за психично болни.

След почукването врата се откряла и погледът му преминал през хола до кухнята. В отговор на почукването една жена се вгледала в Робърт за момент. Стопанката на къщата била дошла до вратата, преминавайки през хола, почти без да диша.

Когато Боб се представил набързо, тя си отдръхнала с облекчение:

- О, помислих ви за избягал луд!

Необикновено докосване

Франсис Фрейзър била една от тези необикновени колпортърки, научила за адвентната вест в покъсната си възраст. Тя и съпругът ѝ, физик по професия, имали много добър семеен живот. Когато съпругът ѝ починал, Франсис била готова да посещава къща след къща, продавайки адвентни книги. Била сериозна жена, въпреки че притежавала чувство за хумор. Знаела как да се държи с богатите хора и как да ги посреща. Госпожа Фрейзър започвала с поздрав на френски, за да

привлече вниманието на вероятния купувач, като след това обяснявала:

- На френски този израз означава „Как е черният ви гроб?“. Разбирате ли, госпожо едн коя си, това е много важно. Състоянието на черния ви гроб може да влияе върху здравето ви, дори на продължителността на живота ви.

След като привлечала вниманието на хората, започвала да описва книгата със съвети за здравето, а после и на книгите, чието съдържание е адвентната вест.

Колпортърът бързо би загубил смелост, ако от време на време не се засмивал, въпреки че чувствал, че му се плаче. Хенри Фицър от Детройт бил посрещнат от разярена жена с метла с дълга дръжка в ръка. Когато Хенри се представил, жената станала не само мълчалива, но и груба. Затръщишала вратата пред лицето му, като за малко не го съборила на земята.

Вероятно поради това, че се засрамила до известна степен от себе си, надникнала зад завесите, за да види тъжната гледка, която представлявало лицето на колпортъра. Хенри тръгнал бързо по тротоара, обърнал се към къщата и се засмял.

Жената отворила бързо вратата и извикала след него:

- Ей, човече, на какво се смееш?

Хенри учтиво се усмихнал и казал:

- Госпожо, тъкмо си мислех какво щастие е, че не ме ударихте с метлата, която държахте.

Настъпило няколко секунди мълчание. Нещо подтикнало жената също да се засмее, след което казала:

- Съжалявам. Елате и кажете защо сте дошли.

Срещата завършила с купуването на адвентна книга.

Ангелите също трябва да се смеят

Понякога предмет на шегата не е разпространителят на книги, а някой друг човек.

В красивите места на Испания млад колпортьор ставал все по-нервен и по-нервен. Причината бил генят, в който трябвало да достави книги, при което взетите пари ставали все повече и повече.

Със сигурност някакъв хулиган го бил наблюдавал и знаел, че този ден колпортьорът ще донесе книги. Нападнатият колпортьор наистина се уплашил за живота си, но нападателят само казал:

- Дай ми парите!

Когато разпространителят на религиозни книги ги дал, бандитът, сигурен, че е взел всички пари, ги напъхал дълбоко в джоба си. Тъкмо щял да излезне, когато му хрумнало нещо. Сигурно щял да бъде по-трудно разпознат, ако бил облечен с грехите на друг човек. Обърнал се към колпортьора с думите:

- Костюмът ти е много хубав. Дай ми и него!

Уплашеният разпространител на книги дал и грехите си, облечени набързо от нападателя, който си тръгнал, оставяйки своите мръсни и парцаливи грехи.

Със свито сърце останалият по долно бельо колпортьор облякъл старите друпи. Чувствал се тежко и изпитвал съжаление към себе си. Пъхнал ръцете си в джобовете на старите грехи, при което веднага очите му просветнали и стъпките станали стегнати, защото ръката напипала много банкноти - това били неговите пари, свити на руло. Цялото му същество ликувало, възхвалявайки Господа.

МОЛИТВАТА НА КОЛПОРТЬОРА Е НЕЩО ОСОБЕНО

Разпространител на адвентни книги бил много изненадан, когато вратата, на която позвънил, била отворена от човек, който разперил ръце и казал:

- Къде са книгите ми? Заповядай, влез!

Колпортьорът бил шокиран и се помолил на Бога за напътствия и благословения. Стопанинът на къщата нетърпеливо обяснил:

- Имах видение, че ще гоїде някой и ще ми донесе книги.

Колпортьорът извадил „Великата борба“ и „Животът на Исуса“. Щом видял кориците, човекът извикал:

- Това са книгите ми. Точно това са книгите, които видях в съня си. Благословен да си! Бог те изпраща!

Мариус Пелсър, който разпространявал адвентни книги в покрайнините на Йоханесбург, Южна Африка, една сутрин получил внушението:

„Иди в къщата, намираща се на края на улицата!“

Отишъл в посочената къща и там се срещнал с господин Оостхюцен, който седял в инвалидна количка. Той и съпругата му били много приятелски настроени към Мариус и му разказали следното:

- Преди повече от 4 години се запознахме с вестта на адвентната църква. Убедихме се, че това е истинското Божие слово, но се опитвахме да го забравим.

Няколко месеца по-късно съпругът се парализира и бих прикован към инвалидната количка завинаги. Хо-

гил при най-добрите лекари и лечители от различни църкви, но безрезультатно.

Тогава Маркус им разказал за ясното внушение, което получил и което го накарало да ги посети. Той ги окуражил, като ги приканил да имат пълно доверие в Исуса, а сега заедно да се помолят. Минути по-късно пред очите на вкаменената от изненада съпруга господин Оостхюицен се изправил и проходил нормално за пръв път от 4 години.

Сега семейството изучава Библията и скоро ще бъдат приети за членове на адвентната църква.

„Ще пръсна куфарите на парченца“

Студент от Корея разпространявал адвентна литература. Веднъж предложил книгата „Животът на Исуса“ на вероятен купувач, като според обичая седял срещу него на пода.

Любезният домакин се заинтересувал от книгата. Повикал съпругата си, която била в малката кухничка:

- Ёбо, донеси ми парите!

Тогава обаче в стаята влязъл едър юноша, кръщайки:

- Ти си зъл човек, махай се от дома ни! Няма да купим тази книга.

Докато казвал това, нервно крачел из стаята, сякаш бил обладан от Сатана.

Колпортьорът продължавал да седи на пода. Полуделият младеж го сграбчил за гърлото и започнал да го души, викайки в пристъп на ярост:

- Ще ти счупя врата!

После отпуснал пръстите си и се изправил. Настъпило гробно мълчание. Майката не казвала нищо. Колпортьорът също не продумал нито дума, само безмълвно се молил за помощ. Побеснелият младеж сграбил куфара с книгите и изкрещял:

- Ще пръсна куфара ти на парченца!

Колпортьорът отново се помолил. И почти толкова внезапно, колкото влязъл, младият човек напуснал стаята, мърморейки, че не бил добре психично.

Все още учужващо спокоен стопанинът на къщата се обърнал към жена си и казал:

- Донеси ми парите!

Веднага платил за книгата. После я прочел, приел истината и скоро бил кръстен за член на адвентната църква.

„Конфискувайте куфара на този човек“

Когато влязох в съдебната зала, разказва скромен адвентист колпортьор в Централна Африка, се отпращах първо към съдията, който изкрещял:

- Изпратете ни полицаи!

Полицаи от охраната влязъл, отдал чест и зачал заповедта на съдията. Той казал:

- Конфискувайте куфара на този човек. Знам ги що за хора са, идват и създават само неприятности. Втръсна ми се от всичко това.

След това продължил работата си.

Колпортьорът знаел, че без книги не можел да изпълнява задължението си, като отчаян напуснал залата. На излизане охраната го попитала, къде му е куфарът, на което отговорил, че му го взели.

Не ял нищо на вечеря. Отишъл до леглото си и коленичил на пода за молитва, което продължило през цялата нощ. На сутринта също не закусил. Отправил се към съдебната зала, но охраната не го пустила да влезе при съдията. Въпреки това се запътил право към бюрото му, паднал на колене и започнал да се моли на глас:

„О, Господи, Ти си избрал този човек да бъде наш съдия. Помогни му да отсъжда правилно. Благослови този човек. Знаем, че ти си го посочил...“

Не си спомнял какво друго се молил в тази кратка молитва, но я направил в името на Исуса. Изправил се и казал:

- Господин съдия, съжалявам за недоразумението от вчера. Мислех си, че е добре да дойда днес и да обясня какво представлява работата ми.

Без да каже нито дума, съдията вдигнал телефона и повикал охраната:

- Донесете обратно в кабинета ми онзи куфар.

Когато куфарът бил върнат, колпортьорът извадил всички книги и представил накратко съдържанието на всяка. Съдията само слушал мълчаливо и после, сякаш докоснат от Божия Дух, купил всички книги.

Предния ден колпортьорът влязъл при съдията с пълен куфар, а излязъл без него и с намежало от мъка сърце. Днес излязъл с празен куфар, но с олекнало сърце и пълен с пари джоб.

Бог говори на тригодишния Джеф

Пол Кордрей имал опит в намаляването до пълната липса на продажбата на религиозни книги. Ден след ден малкият му тригодишен син Джеф слушал родителите си да се молят на Господа за успех в работата. Разбира се, съпругата на Пол, Джуди, се молела допълнително и малкият Джеф изпаднал в безпокойство.

Ден след ден Пол тръгвал да колпортира, но се връщал в къщи, без да е продал нито една книга. Една вечер, докато баща му бил на работа, Джеф се събудил, станал от леглото и изтичал при майка си с думите:

- Трябва да се молим за татко!

Това и направили. Джеф се върнал в леглото си и заспал дълбоко, знаейки, че на молитвите им ще бъде отговорено.

Когато Пол се прибрал в къщи, Джуди го посрещнала на вратата с думите:

- Тази вечер беше успешна, нали?

- Откъде знаеш?

Тогава Джуди разказала на Пол как Джеф бил събуден от Исус и му било внушено да се помоли ангелите да помогнат на татко му.

Молитвата на Джеф била кратка, но на нея било откликнато след по-малко от 24 часа.

Санди Дансен, колпортьорът в Пенсилвания, споделя за щастлива случка. Един съботен ден убеждавал възрастна жена да позволи на внука си да посещава църковното училище. Тя и съпругът ѝ били пенсионери и не могли да си позволят допълнителни разноски, макар че много искали да ходи там. Дансен казал, че нейното желание внукът ѝ да получи църковно образование е достатъчно. Бог ще намери парите. И се помолили заедно.

На следващия ден, неделя, синът на Еди и аз разпространявахме адвентни книги. Отбихме се в дома на жена, която работила нощна смяна и която през работните дни не можехме да намерим. След като разлежала книгите, запитала:

- Вие сте адвентисти, нали?

Уверихме я, че наистина сме. След това тя прогължила:

- Аз бях адвентистка, дори продавах книги. Съпругът ми почина и сега съм омъжена за католик. Не съм ходила на църква от години. Сигурно няма да ми повярвате, но се молах на Бога да изпрати някого, който да ми каже къде мога да дам като дар малко пари.

Разказах на жената за момчето, което искало да учи в църковното училище, но нямало средства да плати учебната такса.

- Наистина ли? Преди години, когато моите деца бяха малки и бях твърде бедна, за да платя обучението им, останалите членове на църквата заплатиха цялото тяхно образование. Молах се да мога и аз да помогна на някого.

Еди и аз бяхме поразени. Знаех, че Бог ще намери начин обучението на внука на възрастната жена да

бъде платено, но не очаквах отговора Му толкова скоро, и то от непознатата жена. Тя също купи „Библейски разкази“ и „Разкази преди лягане“ за внуците си.

Когато колпортьорът е почти пророк

Една вечер млада жена, която продавала адвентни книги в планините и селата от местността Минданао, Филипините, търсела място за пренощуване. Наоколо обаче имало малко къщи.

В далечината видяла постройка, принадлежаща на военните. Стигнала до портала и попитала дежурния войник дали може да се намери място за нея за пренощуване. Той бил учтив, но отговорил категорично отрицателно. Имало сведения, че въстаници възнамерявали да нападнат и разрушат още същата нощ лагера. Нашата сестра се помолила и на дежурния офицер, но получила приблизително същия отговор. Тогава му казала следните думи:

- Господине, ако ми разрешите да пренощувам при вас, обещавам ви, че въстаниците няма да ви нападнат.

- Как бихте могли да ми гарантирате това?

- Аз съм колпортьорка и работя за Бога, поради което, където и да отида, винаги ангел ме придружава.

След тези думи нашата сестра получила разрешение да остане.

На следващата сутрин и офицери, и войници благодарили сърдечно на адвентистката и се сбогували с вестителката на небесата. Наистина през нощта не се чул нито един изстрел, нещо, съвсем необичайно за този планински пост.

Вдовица искала да си купи адвентна книга с цена 15 долара, но имала само 5 долара.

- Ще се моля, казала си тя, и Бог ще ми помогне да намеря останалите пари.

Когато колпортьорката, която предложила книгата на вдовицата, се прибрала у дома си, била посрещната от нея, идваща откъм задния двор. Приближила се до сестрата и ѝ подала банкнота от 10 долара с думите:

- Нали ще ми позволите да ви разкажа нещо? Събота вечерта все още нямах парите, но бях сигурна, че Господ няма да ме изостави. Бях застанала за молитва, когато някой почука на вратата. Отворих и видях човек, при когото по-рано бях работила.

- Доскоро не знаех, че съпругът ти е починал. От три нощи не мога да спя, мислейки си, че не ти плащам достатъчно, когато работеше за мен. Ето това са пари за теб. Искам да се прибера у дома си и да мога да спя спокойно.

ТОВА, КОЕТО НИ ПОДКРЕПЯ, ДОКАТО ИСУС ДОЙДЕ

Братята Симон и Джеймс живеели в Мбарара, Уганда. Симон винаги се вслушвал в думите на майка си, която учела децата си на Божието слово още от ранното им детство.

Когато пораснали, момчетата се преместили да живеят в града. Джеймс забравил за Бога, за който му говорела майка му, и си създад лоши навици. Но Симон не забравил думите на майка си. Един ден си купил книгата „Животът на Исуса“. Щом я прочел, духовната му обвързаност придобила голяма сила.

Джеймс се присъединил към банда, която ограбвала домове, фирми и банки. Симон се опитал да му обясни, докъде може да го доведе този лош начин на живот, но Джеймс не искал да го слуша.

Една нощ бандитите и Джеймс нападнали къща и убили баща и син. Полицаи незабавно започнали да преследват убийците. Джеймс се скрил у дома си и събудил брат си. Когато Симон запалил лампата, видял че грехите на брат му били пропиту с кръв. С изскочили от страх очи Джеймс молел Симон да му помогне, който му заповядал:

- Сваляй от себе си тези изцапани грехи и облечи моите!

Симон облякъл изцапаните с кръв грехи. Не след дълго полицаите влезли в стаята, арестували го и го затворили.

От затвора Симон написал писмо до Джеймс, като го молил да прочете книгата „Животът на Исуса“. След като я прочел, а също и Библията, Джеймс се

преобразил. Решил да се предаде и да каже истината и така да спаси от смърт невинния си брат. За съжаление не могъл да убеди съдията, че Симон нямал нищо общо с престъплението.

Дошъл и денят за изпълнение на смъртната присъда. Симон не се страхувал от смъртта, защото знаел, че е невинен и че сърцето му е с Бога. Написал на брат си следното прощално писмо:

- Ще умра заради престъпление, което ти извърши. Моля се да придобиеш характера на Исуса и да получиш вечен живот.

В Танзания, Източна Африка, колпортьор адвентист имал такъв изключителен успех в продажбата на книги, че един човек поискал да му стори зло. Този човек го обвинил в кражба и закрещял:

- Крадец, крадец!

Този вик винаги наелектризираше тълпата в Африка. В общото обръкване настроенята се променят бързо. Хората започнали да викат на колпортьора:

- Кои ти даде разрешение да продаваш тук?

Насъбрала се тълпа от жени и деца с тояги в ръце, сякаш се готвели да убият някого или да го пропъдят от града. Един мъж извикал:

- Нека да го довършим!

Колпортьорът стоял смирено и се молел:

- Ще умра. Господи, изведи ме оттук. Моля те недей забравяй, че имам четири деца. Искам да ги видя на небесата.

Тълпата започнала да повтаря:

- Нека да го довършим, нека да го довършим!

Когато намиращите се най-близо до колпортьора хора се опитали да го ударят с тоягите си по главата му, с изненада установили, че могли само да ги вдигнат, но нещо им пречило да ударят с тях молещия се адвентист. Тогава някой от тълпата извикал:

- Да го отведем в полицията!

Тълпата повлекла колпортьора към участъка. Полицаите били изненадани, че тълпата води по такъв

начин човек към тях, а не ги остави да си вършат задълженията според закона.

- Какво става мук? - попитали ме.

- Този човек принуждава хората да купуват книгите му!

Полицайте успокоили обезумялата тълпа с думите:

- Нека бъдем разумни. Развържете го, за да чуем какво има да ни каже!

Хората носели и куфара, пълен с религиозни книги. Колпортьорът ги извадил и започнал да описва съдържанието им на полицайте.

- Колко струва тази книга? - запитал един от полицайте.

- Само 95 шилинга!

- Напиши разписка и ми я дай!

Хората от тълпата стояли като вкаменени.

Друг полицай също си купил книга, а трети попитал дали има и Библии.

Един по един хората, които довели колпортьора до участъка, започнали да си разотиват. Колпортьорът продал книги на стойност 800 шилинга. За кратко време записал и седем полицай за курса „Гласът на пророчеството“.

- Молим те, извини тези хора за начина, по който са се държали с теб, помолели полицайте.

- О, всичко е наред, те ме доведоха при вас, за да работя.

Много колпортьори с голяма любов и всеотдайност посещават къщите и хората в тях. Такъв е и Чарлз Еди, работещ като разпространител на адвентна литература от 1952 г. Продажбите на книги от него били рекордни. Съпругата му Хелън и техните три деца с радост споделяли несгодите и лишенията, които съпътствали успеха му. Често Чарлз напускал дома си в понеделник сутрин и да се връща обратно в петък. Въпреки това семейството му не се оплаквало за нищо. Успехът на Чарлз направил впечатление в из-

дателството и бил поканен да заеме административен пост, но отказал и продължил да продава религиозни книги от къща на къща. Защото нямало по-благородна, по-важна и по-изпълнена с божественост професия, понеже с нея се откликва на последната заповед на Исуса към учениците Му: „Идете по целия свят и проповядвайте с думи и с книги благовестието на всяка твар. И който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“ (Марко 16:15).

Съдържание

Няколко уводни думи	4
Началото може да бъде половината от удоволствието	8
Готов да върши най-необикновените неща	10
Когато на молитвите ви се отговаря, преди да сте ги отпразвили	11
Никога не би могъл и да мечтаеш, че това ще се случи	14
Загадъчно говорещите телеграфни стълбове	16
Когато не продадеш нищо, но спечелиш душа	17
Никога не би могъл да се сетиш кого Бог може да изпрати, за да ти помогне	18
Можеш да продаваш книги, без да се наложи да кажеш нито дума	19
Достъп до хора, заемащи отговорни постове	21
Проповядване на мир в размирния Близък изток	22
Колпортьори помагат на президенти	24
Понякога те имат късче от небето още на Земята	25
Те ходят с ангели	28
Тъмният някога континент засява	30
Многократно повтарящата се мистерия с един странник	32
Господ проявява специална грижа за дейността на колпортьорите	35

Когато святата смелост дава резултати	37
Двадесет и седем пъти в затвора	38
Арабски колпортьор може да ни научи какво е смела вяра	39

Непреодолимото влияние на религиозната литература	42
Децата свикали съвет	43
Той се молеше на стъпалата пред гома на свещеника	44
Как бе преодоляно упорството на съпруга	45
Как книги променят живота на хората	46
Разтезната вратовръзка и удар в челюстта	48
„Ти знаеше, но не ми каза!“	49

Призован, докато оре	51
Когато цената станала твърде голяма	51
Да се извиниш на звездя, преди да го заковеш	52
От подхвърляне на палачинки до продаване на книги като топъл хляб	54
Направил ли си всичко „добре“?	57
„Вярваш ли в тая работа?“	58
От Кришна до Христос	59
От хипи до проповедник на Евангелието	60
Пилот на бомбардировач става колпортьор	62

Какво може да направят една книга или списание	63
От последното пени до голямото изобилие	66
„Спиритически“ книги спечелват 100 души	68
Книги, създали и убиец, и Божий служител	68
След 45 години все още жънеща успехи	69

Литературна дейност „Серендипити“	71
„Не угвайте, когато съпругът ми си е в къщи“	72
Дори едно късче хартия	73

И тъмната стаичка може да спечели гуша	74
„О, сбърках вратата“	74
Изключително ценна находка	75
Разходи за три месеца, платени благодарение на нечия доброта.....	76
Заслужава си да се работи в бурни дни	77
Баща подгонва дъщеря си и бива хванат от „серендипити“	78
Още неочаквани „серендипити“	80
Пастор открадва картите	80
Как може да бъде постигната благородна цел	81

Когато Божието ръководство дойде навреме . 83

Сънят и бялото прасе .....

Когато идва ред на купувача да говори 88

Когато купувачите имат собствено мнение.....

Купувачите са толкова светци, колкото и колпортьорите.....

Много хора препоръчват книгите, които са си купили от колпортьори .....

„Не е необходимо да си луд, но това понякога помага“ 96

Ангелите също трябва да се смеят.....

Молитвата на колпортьора е нещо особено 99

„Ще пръсна куфарите на парченца“ .....

„Конфискувайте куфара на този човек“ .....

Бог говори на тригодишния Джеф .....

Когато колпортьорът е почти пророк.....

Това, което ни подкрепя, докато Исус дойде 106